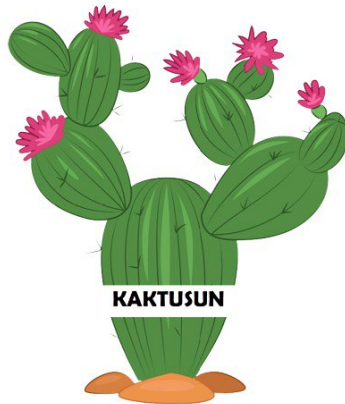

STEFAN ZWEIG

ERİKA EWALD'IN AŞKI

pustlu

KAKTUSUN

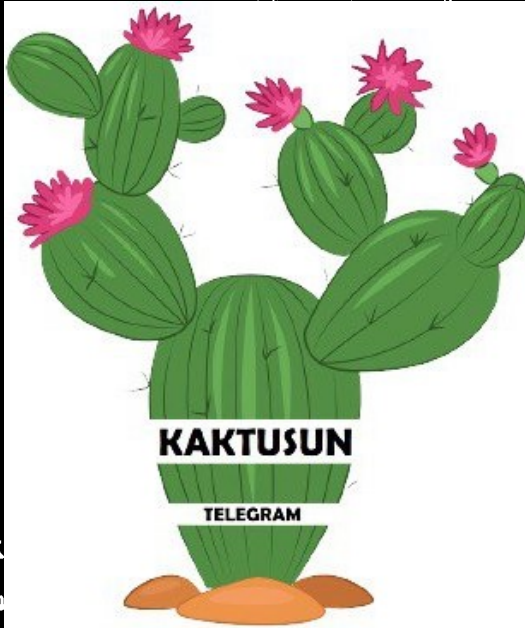
3. BASKI

STEFAN ZWEIG

ERKA
EWALDIN
ÖYKÜ

Zweig, Sigmund Freud'un etkisi altında yazdığı kısa öykülerinde; ruhsal çözümlemeleri ve motifleri kapalı bir şekilde tasvir ederek kendi romantik ve psikolojik karakterlerini yaratmıştır.

Öykülerinde insanın zayıflıklarını ve bunun sonucunda da kaçırılan fırsatları psikolojik çözümlemelerle anlatır ve Erika Ewald karakteri de bunlardan biridir.

www.pusluayincilik.com

facebook.com/puslu

twitter.com/pusluokitap

instagram.com/pusluokitap

puslu

ISBN-978-605-9491-39-6

9 786059 491396

PUSLU MODERN KLASİKLER

ERİKA EWALD'İN AŞKI

STEFAN ZWEIG

pulu

STEFAN ZWEIG

Stefan Zweig, 28 Kasım 1881'de Viyana'da dünyaya geldi. Babası, varlıklı bir sanayiciydi. İyi bir eğitim aldı; İngilizce, Latince, Yunanca, Fransızca öğrendi. Alman şairler Rainer Maria Rilke ve Hugo von Hofmannsthal'ın etkisinde kalarak lise yıllarında şiir yazmaya başladı. Viyana ve Berlin Üniversitelerinde felsefe öğrenimi gördü. 1907-1909 yılları arasında Seylan, Gwaliar, Kalküta, Benores, Rangun ve Kuzey Hindistan'ı gezdi. Bu gezilerini, 1911'deki New York, Kanada, Panama, Küba ve Porto Riko'yu kapsayan Amerika yolculuğu izledi. 1914 yılında Belçika'yı ziyaret etti. Bu dönemde Avrupa'da ekonomi ve endüstri yükselişteydi ancak, bu yükseliş Birinci Dünya Savaşı'na kadar devam etti ve bu huzurlu dönem, savaşın getirdiği felaketlerle yok oldu. Savaş döneminde birçok aydın, savaş çığırtkanlığı yaparken o, savaş karşıtı düşüncelerini her fırsatta dile getiriyordu, ancak bu, ağır cezaları gerektiren bir davranıştı. Bu nedenle Viyana'da bulunan savaş arşivinde gönüllü olarak çalışmaya başladı ve bu görevini de "Övünülecek bir görev olmadığını açıklayayım; ama böyle bir iş, Rus köylüsünün bağırsaklarını süngüyle delmekten daha uygundu," şeklinde açıklamıştır. Savaşın sona ermesinin ardından Avusturya Salzburg'a yerleşip edebiyat dünyasının ünlü isimleriyle dostluklar kurdu. 1927'de Almanya'nın Münih şehrinde *Karmaşık Duygular*, *Yıldızın Parladığı Anlar* ve *Tarihsel Baş Minyatür* adlı kitapları yayımlandı. 1928 yılında, Lev Tolstoy'un 100. doğum yıldönümü kutlamalarına katılmak üzere Sovyetler Birliği'ne gitti. Takip eden yıllarda, Avrupa'yı saran Nasyonal Sosyalizm'in ardından gelişen

olaylar Yahudi asıllı olan Zweig'in kendi kimliğini de sorgulamasına yol açtı. 1933 yılında, Nazilerin yakmaya başladıkları kitaplar arasında, Zweig'in eserleri de yer alıyordu. 1934'te, Gestapo'nun villasını basıp silah araması üzerine ülkesini terk ederek Londra'ya yerleşti ve Avusturya'nın Alman Reich'ına katılmasından sonra da İngiliz vatandaşlığına geçti. İkinci Dünya Savaşı devam ederken birçok ülkeyi ziyaret etti ve Brezilya'ya yerleşmeye karar verdi ve burada, Hitler'in Yahudilerle olan savaşının zihinsel bir tekrarı olan *Satranç* adlı uzun öyküsünü kaleme aldı. 1941'de Montaigne üzerine çalışmaya başladı ve *Dünün Dünyası – Avrupa Anıları* adlı otobiyografisini yazdı. Zweig'in *Üç Büyük Usta: Balzac, Dickens, Dostoyevski* adlı kitabı, edebiyat dünyası açısından büyük bir öneme sahiptir. Biyografilerini yazdığı kişiler arasında Stendhal, Romain Rolland, Erasmus ve Nietzsche gibi önemli isimler bulunmaktadır. Stefan Zweig, Freud'la olan dostluğu ve mektuplaşmalarının ardından, psikolojiye ilgi duymaya başladı ve bu ilgisini de eserlerine konu etti. *Bir Kadının Yirmi Dört Saati*, *Sabırsız Yürek*, *Erika Ewald'in Aşkı* gibi eserler, karakterlerin psikolojik çözümlemeleri üzerinedir. Eserlerine yansıttığı başka bir konu ise "intihar"dır; çünkü intihar düşüncesi, uzun yıllardan beri Zewig'in aklını meşgul ediyordu ve bunu 1931 yılında kaleme aldığı *Değişim Rüzgarı* adlı eserinde açıkça yazmış ve yaşadığı sürece de bu eserin yayımlanmasını istememiştir. Eserleri incelendiğinde, kültürel hayatının her ne kadar kendisi için mutluluk kaynağı olduğunu düşünse de Avrupada devam eden siyasi değişim nedeniyle kendi varoluşunu sorgulaması kolaylıkla anlaşılabilir. Nihayet, Hitler Avrupa'sının kalıcı olacağı endişesi zihnine öyle yerleşmişti ki 22 Şubat 1942 yılında Rio de Janerio'da intihar etti.

FATMA KISA

Adana'da doğdu. 1971 yılında Almanya'ya gitti. Almanya'da Berufsfachschule für Wirtschaft und Verwaltung ticaret okulunun ardından İstanbul Üniversitesi Hasan Ali Yücel Eğitim Fakültesi Almanca Öğretmenliğinden de mezun oldu. Goethe Enstitüsü tarafından verilen Ekonomi Branş Dili sertifikasına sahip olduğundan çeşitli firmalarda ihracat uzmanlığı ve ihracat müdürlüğü yaptı. Bunun yanı sıra Türk Dünyası Belediyeler Birliği için uluslararası iki organizasyon gerçekleştirdi. Sabiha Gökçen Havalimanında planlama koordinatörlüğü yaptı. Başbakanlık 2010 Avrupa Kültür Başkenti Ajansında uzman olarak Almanya, İtalya ve Çin'de Türkiye'yi tanıtmaya faaliyetlerinde bulundu. Halen Almanca ve İngilizceden çeviriler yapmaktadır. Evli ve bir çocuk annesidir.

Samimi dostlukla Camill Hoffman

Bu, katlanmayı ve sabretmeyi bilen bütün genç kızların hikâyesi... Onlar, hiçbir zaman acı çektiklerini söylemezler. Kadınlar, katlanmak için yaratılmışlardır. Onların kaderi böyledir. Çok erken öğrenirler ve hiç şaşırılmazlar; öyle ki kötülük, çoktandır yanlarına yaklaşırsa da daha gelmedi derler...

Barbey d'Aurevilly

ERİKA EWALD'İN AŞKI

Erika Ewald, geç kalmışlığın verdiği duyguyla Eyavaş adımlarla ve sessizce içeriye girdi. Babası ve kız kardeşi akşam yemeğine oturmuşlardı. Kapının sesini duyduklarında, içeri giren kişiye, başlarıyla öylesine selam vermek için kapıya baktılar ve hemen ardından tabak takırtıları ve bıçak sesleri loş ışıkla aydınlatılmış odayı doldurdu. Çok az konuşuluyor, arada bir birkaç kelime söyleniyordu ve bu sözler havaya atılmış ve havada tutunamayarak yorgunca yere düşen kâğıtlar gibiydi. Birbirlerine anlatacak pek bir şeyleri yoktu. Kız kardeş, göz alıcı olmadığı gibi çirkindi de. Yıllarca maruz kaldığı aşağılanma ve alay konusu olma ona, kız kuruluğu duygusunu yerleştirmişti. Babayı ise; yıllardır devam ettiği tek düze büro işleri dünyaya yabancılaştırmış, eşinin ölümü onu daha da huysuzlaştırmış ve yaşlı insanların acılarını gizlemek için kullandıkları suskunluğa itmişti.

Erika da bu tekdüze akşamlarda susmayı tercih ederdi. Bu saatlerde, kara sağanak bulutları gibi üstlerine çöken kasvetli ruh haline karşı savaşılamayacağını hissediyordu ve çok yorgundu. İşkence haline dönüşen rutin işleri, onu bir saatten diğerine acımasızca sürüklüyordu. Ders verirken duyduğu; uyumsuz seslere, el yordamıyla aranan akortlara büyük bir nezaketle katlanmak zorunda olmak, içinde; karşı konulamaz bir dinlenme arzusu uyandırıyor, sözcüklere dökülemeyen duygular bu zor günlerin üzerini örtüyordu. Erika, gündüz düşlelerinde sadece kendisine açılmayı seviyordu, çünkü ruhu, sözcüklere dökülemeyen duygularının ağırlığıyla, meyvelerinin yükünü taşıyamayan bir ağaç dalı gibi sarsılsa da ruhuna yerleşmiş o kocaman utangaçlık, duygularını başkalarına ima etmekten onu alıkoyuyordu. Bazı zamanlarda, sıkı sıkı kapattığı ağzının kenarında aniden hıçkırmış gibi beliren çizgi, sözcüklere dökemediği asi özlemlerini ele verir ve soluk dudaklarının kenarında beliren ince bir çizgi, içindeki fırtınaları açığa vururdu.

Akşam yemeği bitmek üzereydi. Baba, ayağa kalktı ve kısa bir şekilde iyi geceler diledikten sonra pipo içmek için odasına gitti. En basit işlerin bile katı bir alışkanlığa dönüştüğü bu evde, her gün aynıydı. Kız kardeşi Jeanette, dikiş malzemelerini alıp, gözlerinin iyi görmemesinden dolayı iyice öne bükülerek lambanın ışığında, mekanik bir şekilde etaminini işlemeye başladı.

Erika, odasına gitti ve yavaşça soyunmaya başladı, ama vakit henüz çok erkendi. Aslında, gece geç saatlere kadar kitap okur ya da tatlı duygularla pencereye

yaslanır, ayın ışığıyla bir gümüş seliyle aydınlanmış gibi görünen çatıları seyrederdi. Ay ışığının parlak yansımalarının aydınlattığı pencerelerin ardındaki gizli yaşamları seyrederken aklından; berrak ve bir şeye odaklanmış düşünceler geçmez, bu parlaklığa karşı belli belirsiz bir sevgi duygusuna kapılırdı, ama bugün, ruhundaki ağırlık nedeniyle hafif ve yumuşacık yorganlara sarınma özlemi duyuyordu. Tatlı, huzurlu ve rahat rüyaların özlemini taşıyan bu uyku hali; üşüten ve uyuşturan bir zehir gibi bedenini sardı. Toparlandı ve neredeyse telaşlı bir şekilde, üzerinde kalan son giysilerini çıkarıp mumu söndürdü. Biraz sonra yatağına girmiş, geriniyordu. Gün içinde yaşadığı mutlu dakikalar, aklından hızlı bir gölge oyunu gibi dans ederek geçti. Bugün, yine onun yanına gitmiş, kemanına eşlik etmiş, verecekleri konser için birlikte prova yapmışlardı. Genç adam ona, Chopin'in sözsüz Balad'ını çalmıştı, ardından da o güzel yumuşak sözleri söylemişti, o sevgi dolu sözcükleri!

Zihnindeki resimler hızlıca geçip onu yine eve, kendine döndürdü, sonra da koşarak geçmişe, onunla ilk karşılaştığı güne geri geldi. Bir süre sonra bu resimler; geçmiş zamanın ve yaşanmışlıkların dar sınırlarını aşip daha renkli ve çılgın bir hâl aldı. Erika, bir ara, kız kardeşinin yatağına yattığını duydu, ardından aklına garip ve bir o kadar da çılgın bir fikir geldi. Acaba o da kendisini düşünüyor muydu? Mutlu ve yaramaz küçük bir gülümseme solgun dudaklarına sokulmak istedi, ama o kadar uyku sarhoşuydu ki birkaç dakika sonra gelen derin bir uyku, onu mutlu rüyalara taşıdı.

Uyandığında yatağının üzerinde bir kartpostal duruyordu. Kartpostalın üzerindeki birkaç kelime, kararlı ve sert bir el yazısıyla yazılmıştı. Bir yabancıya da yazılabilecek türden birkaç sözcük... Erika, bunu bir hediye ve kendisine yönelik şans olarak değerlendirdi; çünkü o yazmıştı. Kartpostaldaki sözcükler, değersizce ve önemsizce yazılmıştı, ama Erika için bir aşkın itirafı gibiydi. Böylece, onun aşkı, kalbinin derinliklerinden gelen o duygu; her varlığı çevreleyip aydınlatan hafif bir parlaklıktan öte, bir volkan ateşi gibi yanacaktı. Erika, korkaklığının verdiği o karanlık duygular ve çekingenliğinden kaynaklanan yalnızlığıyla ilk gençlik yıllarından beri nesnelere soğuk ve cansız şeyler gibi bakmaz, aksine bunların; sırlarını ve sevgilerini açan sessiz dostlar olduğunu düşünürdü. Kitaplar, resimler, manzaralar ve müzik parçaları onunla konuşurlardı. Onun şiirsel çocukluğu, gerçekleri renkli duygular olarak yansıttı ve aşkı buluncaya kadar bunlar, onun bayram sevinçleriydi. Bundan dolayı, sayfadaki birkaç siyah yazı Erika için büyük bir olaydı. Sözcükleri, onun konuşurken kullandığı gibi yumuşak ve şiirsel bir ses tonuyla okudu, onlarda sadece yumuşak duyguların verebileceği bir çekicilik aradı. Erika, soğuk ve saygılı cümlelerde, kendi bilinçaltında sakladığı aşkı arıyordu ve bunu, sözcüklerin arasında öyle yavaşça ve düşlerde kaybolarak yapıyordu ki kartpostalın içeriğini neredeyse unutuyordu, ama içeriği o kadar da önemsiz değildi. Kartpostalda, pazar günü için planladıkları gezintinin gerçekleşip gerçekleşmeyeceğini bildirmesi isteniyordu.

Ayrıca, daha önce konuştukları konserin ayrıntılarıyla ilgili önemsiz birkaç şey de yazılmıştı. Sonunda da nazik bir selam ve hızlıca atılmış bir imza...

Erika, bu cümleleri defalarca okudu; çünkü sözcüklerde kendi duygularını yansıtan duygular olduğuna, o duyguların seslerini duyduğuna inanıyordu. Bu aşkın; sönük, sıradan bir kız olan Erika Ewald'ın yaşamını aydınlatmasının üzerinden çok zaman geçmemişti ve onun hikâyesi; sessiz ve sıradandı.

Genç adamla bir davet sırasında tanışmışlardı. Erika, orada piyano dersi veriyordu, nazik ve sağduyulu davranışlarıyla tüm ev halkının sevgisini kazanmayı bildiğinden onu bir arkadaş olarak görüyorlardı. Genç adam da bu toplantıya onur konuğu olarak davet edilmişti; çünkü genç yaşına rağmen keman virtüözü olarak büyük bir üne sahipti. Koşullar, bir araya gelmeleri için çok uygundu. Davet sırasında, genç adamdan bir şeyler çalmasını rica ettiler ve o sırada, Erika'nın da ona eşlik etmesinden daha doğal bir şey olamazdı. Çalmaya başladıkları anda Erika, genç adamın dikkatini çekti, çünkü ona öyle duygulu bir şekilde eşlik ediyordu ki ünlü kemancı onun samimiyetini hemen anladı. Küçük konser bittiğinde, henüz alkışlar dinmemişti ki genç adam, Erika'ya sohbet etmeyi teklif etti. Erika da başını olumlu anlamda hafifçe salladı, ama dinleyicilerin onları rahat bırakmaya niyetleri olmadığından konuşma fırsatı bulamadılar. Genç adam, ara sıra utangaç bakışlarla Erika'nın incecik vücudunu süzüyor, onun simsiyah gözlerindeki çekingenliği yakalayabiliyordu.

Birbirlerine söyleyecekleri sözler, diğer insanların övgü ve nezaket sözlerinin arasında kayboluyordu, ardından yanlarına başkaları geldi, başka şeyler araya girdi ve Erika, söyleyeceklerini neredeyse unuttu. Veda zamanı geldiğinde genç adam, Erika'nın yanına gelip onu eve bırakıp bırakamayacağını sordu. Erika, öyle çaresizdi ki bu kibar teklifi beceriksizce geri çevirince genç adam, isteğini kolayca kabul ettirdi.

Erika, şehir merkezine uzak bir mahallede oturuyordu ve ay ışığının aydınlattığı kış gecesinde, yol epey uzundu. Bir süre sessizce yol aldılar. Aralarında hüküm süren bu sessizlik bir çekingenlikten ziyade eğitilmiş iki insanın bayağı cümlelerle konuşmayı başlatma korkusuydu. Nihayet, genç adam birlikte çaldıkları müzik parçası ve sanat üzerine konuşmaya başladı. Bu sadece bir başlangıç, Erika'nın ruhuna giden bir yoldu. Genç adam; ellerinde kalan en son şeyi, sanat uğruna inanılmaz bir savurganlıkla tüketenler ve tüm duygularını müziğin güzelliğine katanların, gerçek hayatta ciddi ve sessiz olduklarını ve kendilerini anlayan insanlara açıldıklarını biliyordu. Erika, üretkenlik ve yaratıcılık konusundaki düşünceleriyle, ruhsal yaşantısı hakkında ona birçok ipucu vermişti. Bunları daha önce hiç kimseye açmamış, hatta kendisi bile bunların farkına varamamıştı. Onunla ilk karşılaştığı akşamdan sonra dost ve sırdaş olmalarının ardından ona karşı bu korkakça çekingenliğini nasıl atlattığını kendisi bile anlayamamıştı.

Erika o akşam, karşısında bir sanatçı, bir yaratıcı görmüştü. Hayatına girmeyen, uzaklarda yaşayan, ula-

şılamayan, aynı zamanda anlayışlı ve şefkatli biriydi, ondan hiçbir şey gizlenemezdi. Şimdiye dek çevresinde sadece basit insanlar olmuştu, bu tarz insanları da bir öğrencinin, bildiği matematik sorusunu kolayca çözdüğü gibi çözebiliyordu. O insanlar; ön yargılı, tutucu ve onu korkutacak derecede sorgulayıcıydılar.

Sessiz ve aydınlık gecelerde onunla birlikte yürürken, kimse tarafından duyulmadığında ve rahatsız edilmediğinde, evlerin karanlık gölgeleri sözcüklerin üzerini örttüğünde ve sesler yankılanmadan rüzgârda dağıldığında insan; kendi kendine konuşurmuşçasına kendini güvende hissediyordu. Böyle anlarda, gün içinde yaşanan hengâmelerde kaybolan ve derinliklerde bulunan düşünceler uyanır, akşamın sessizliğinde dalgalanır ve insan, bazı sözcükleri istemeden de olsa dile getirirdi.

O kış gecesinde yaptıkları yalnız uzun yürüyüşler, onları birbirlerine yakınlaştırdı. Vedalaşmak için ellerini birbirlerine uzattıklarında, Erika'nın solgun parmakları çaresiz ve unutulmuşçasına genç adamın kuvvetli ellerinde kaldı, ardından eski iki dostmuşçasına ayrıldılar.

Kış boyunca birçok kere karşılaştılar. Önceleri uygun bir rastlantı şeklinde olan bu karşılaşmalar, daha sonra sözleşmelere dönüştü. Genç adamı cezbeden şey; Erika'nın ilginç özellikleri ve tuhaflıklarıydı. Bunun yanı sıra onun, sadece kendisine açtığı ruhunun inceliklerine ve korkmuş bir çocuk gibi ayaklarına kapanışlarına da hayranlık duyuyordu.

Genç adam, onun var olan binlerce inceliğini, duygu gücünün sadeliğini, karşılaştığı güzellikler karşısında nabzının atışını, içtenliğinin tadına varmayı, başkaları tarafından bozulmaması için yabancı gözlerden gizlenmesini seviyordu. Başkasındaki bu yumuşak ve içten duyguları her ne kadar anlayabiliyor olsa da kendisi için bu duygular yabancıydı. Gençliğinden, hatta çocukluktan bu yana kadınlar onu, sanatçı olarak şımartmış veya baştan çıkarmaya çalışmışlardı ki bu durumda da sadece ruhani bir sevgiyle doyum bulması çok güçtü. Kadınların duygularını ve gençliğe özgü uçarı duyguları çok tanımıyordu. Lise aşklarını ve uçarı gençlik duygularını, çok erken yaşlarda olgunlaşmak zorunda kaldığı için tadamamıştı. Kadınları, şehvetin doygunluğunun son noktasına kadar süren bir tükeniş ve kaba bir sevgiyle seviyordu. Kendini tanıyordu; bu hızlı tatmin olmaların vermiş olduğu zaaflara savunmasızca yenilmekten iğreniyordu. Tutkuları ve duygusallıkları hayatını da sanatı gibi sallıyordu. Keman çalmadaki ustalığını da ateşli erkeksiliğine bağlıyordu. Keman çalarken havada uçuşan notalar son bir nefes verircesine dağılır, arşesini sert, ama Çingenelere özgü bir coşkuyla savurunca da notalar, melankolik nefes alışlar gibi sessizce havada süzülürdü. Kendisini ele geçiren bu güçten etkilendiğini hissettiği anda da içinde sessiz bir korku hâkim olurdu.

Erika'nın ona karşı olan aşkı da öyle ürkek ve teslimiyetçiydi. Yılların verdiği yalnızlıklarda onun şahsında gerçeklik kazanan bütün hayallerini seviyordu,

onun bedeninde hayat bulan sanatçıya tapıyordu, çünkü çocuksu inancına göre, bir sanatçının yaşam biçimi bir rahibin asaletine uygun olmalıydı. Bazen ona garip bir resim gibi anlamsız ve yabancı bakışlarla, bilindik simalar ararcasına bakardı. Genç adama karşı duyduğu güven; günah çıkaran bir insanın papaza duyduğu güvenle aynıydı. Hayatı düşünmüyordu; çünkü tanı-mıyordu, hayatı bir an da bitiverecek bir rüya gibi ya-şamıştı. Bundan dolayı, geleceğe dair korku ve endişe duymuyordu. Sanatsal güzelliklerle sarılmış bu saf ve tapılası aşk; her türlü kötü arzudan uzak olarak geleceğe umutla bakmasını sağlıyor, mutluluğunun süreceğine inanıyordu. Kemancının yanındayken konuşma ihtiya-cı duymamasına bazen kendisi de şaşırdı, çünkü genç adam ya keman çalar ya da susardı. Konuştuğunda ya da gözlerini kaldırıp baktığında ise Erika, hayallerinin gittikçe aydınlandığını ve bir adım daha gerçeğe yaklaştığını hissedirdi.

Gün geceye evrilirken her şey yavaş yavaş susmuş, gürültüler kesilmişti. Her yer, sessiz ve suskundu, ama bayram sabahlarında çalan gümüş çanların çıkardığına benzer bir gümbürtü, Erika'nın yüreğinin derinlikle-rinde çalıyordu. Yüreğinde duyduğu özlem ve şefkatin yanında, aslında korktuğu ama yine de kulağına fısıldanmasını beklediği aşk sözcükleri içini sarsıyor, genç adamın büyüüne kapıldığını hissediyordu. Onun, sanatıyla kendisine hükmettiğini, kemanıyla çaldığı tatlı melodilerle ıstırap ve mutluluk çığlıklarını aynı anda kendisine yaşattığının da farkındaydı. Genç kemancı-

nın oyunlarına karşı kendini güçsüz ve tarifi imkânsız bir şekilde savunmasız hissediyordu, çünkü genç adama hiçbir şey veremedi sadece titreyen ellerini açıp âdeta ondan bir şeyler dilendiğinin farkındaydı.

Erika'nın haftada birkaç kez onun yanına gitmesi değişmez bir alışkanlık haline geldi. Önceleri, birlikte verecekleri konserin provaları için gidiyordu, ama kısa bir zaman sonra birlikte geçirdikleri bu birkaç saat onlar için vazgeçilmez oldu. Erika, aralarındaki samimiyetin ilerlemesindeki tehlikeyi sezemiyor ve çekingenliğini bir kenara bırakarak ruhunun derinliklerinde saklı olan sırlarını tek arkadaşı olarak onunla paylaşıyordu. Heyecan ve coşkuyla bir şeyler anlatırken ayaklarının dibine uzanan genç erkeğin, ellerini tutarak parmaklarını dudaklarına şehvetle götürdüğünü çoğunlukla fark etmiyordu bile. Erika, müzikte kendini ve hayallerini aradığı için genç adamın keman çalarken ısrarlı ve arzulu bir şekilde sadece kendisine seslendiğini de fark etmiyordu. Bu zamanlar, Erika için şimdiye dek anlatamadığı ve anlaşılamadığı şeyler için bir aydınlanma dönemi idi. Bu sessiz saatlerin; çalışmayla geçen tek düze ve sıkıcı günlerine parıltı, gecelerine ise ışık olduğunun farkındaydı. Sessiz ve mutlu olmaktan başka bir şey istemiyordu, belki de istediği şey; bir sunakta ibadet ederken hissedilen huzuru duymaktı. Erika, mutluluğunu açıkça göstermekten sakınırdı. Mutluluğunu belli edecek bir gülümsemeyi bile öyle güç bir şekilde saklıyordu ki bu zorlama yüzünden, dudaklarında her an ağlayacakmış gibi bir görüntü oluyordu. Yaşadıkları-

nı; kırılacak bir sanat eseriymiş gibi yabancı gözlerden, hantal ve beceriksiz ellerden saklamak istiyordu. Böylece, kırılıp dökülmeden, kimseye varlığını hissettirmeden devam edebilmek için mutluluğunun ve hayatının etrafına soğuk ve değersiz gündelik sözcüklerden oluşan bir duvar örmüştü.

Erika, geziden önceki cumartesi akşamı onu yine ziyaret etti. Kapıyı çaldığı sırada, onun yanına her gidişinde ta ki yüzünü görene dek içinde yükselen korkuyu yine hissediyordu. Genç adam, çok fazla bekletmeden kapıyı açtı. Erika'yı çalışma odasına davet edip baharlık ceketini özenli bir nezaketle üzerinden aldıktan sonra dudaklarını ince damarlı güzel elinin üzerinde saygıyla gezdirdi. Ardından çalışma masasının yanında duran koyu renkli kadife kanepenin üzerine oturdular. Odanın içerisi kasvetliydi. Gökyüzündeki gri bulutlar, akşam rüzgârının eşliğinde âdeta birbirlerini kovalarken gölgeleri ise alacakaranlığın donuk ve huzursuz ışığını bulanıklaştırıyordu. Genç adam, "Lambayı yakayım mı?" diye sordu, ama Erika istemedi, çünkü görölmekten ziyade bir şeylerin varlığını tahmin ettiren melan-kolik loş ışığı seviyordu.

Erika, sakince oturuyordu. Odanın zevkli bir şekilde döşendiğini daha rahat algılamaya başladı. Üzerinde bronz heykellerin olduğu heybetli çalışma masası, masanın sağ tarafında; camlardan içeri kayıtsızca vuran gri gökyüzünün ışığıyla, hatları belirginleşen oyma keman sehпасı vardı. Acımasızca geçip giden zamanın ayak seslerini hatırlatırcasına bir yerlerden saat sesi duyulu-

yordu. Onun dışında her şey sessizdi. Sadece, genç adamın kül tablasında yarım bıraktığı sigaranın mavimsi dumanı karanlığın içinde yükseliyor, açık olan pencere-
relerden de ılık bahar meltemi onlara doğru esiyordu.

Sohbet etmeye başladılar. Önceleri, gülüşerek konuşurlarken sözcükler, karanlığın verdiği tedirginlikle gittikçe ağırlaşmaya başladı. Genç adam, bir zamanlar bir köyde duyduğu halk şarkısının acıklı birkaç dört-lüğünden esinlenmiş yeni bir aşk şarkısının bestesinden bahsetmeye başladı. Tarladan dönen birkaç kızın uzaktan gelen seslerini duymuştu. Şarkının sözlerini pek fazla anlayamamış olsa da ezgideki o sonsuz özlemi anlayabilmişti. Dün gece, bu ezgiyle uyanmış ve şarkıya dönüşmüştü. Erika hiçbir şey söylemeyerek bakmakla yetindi. Genç adam onun arzusunu anlamıştı. Hiçbir şey söylemeden ayağa kalkıp pencerenin yanına giderek kemanını aldı ve usulca çalmaya başladı. O sırada, her şey yeniden aydınlandı. Akşam bulutları ateşe verilmiş gibi kızıl bir ışıkla yanıyordu. Oda, yavaş yavaş kararan, ardından doyuma ulaşan bir ışımayla yeniden aydınlandı.

Genç adam, şarkıyı muhteşem bir güçle çalıyor, müziğin tınları içinde kayboluyordu. Kendi bestesini kaybederek halk şarkısının bitmez tükenmez özlemlerini, ağlamalarını ve hıçkırıklara boğulmuş melodisini korudu. Artık, hiçbir şey düşünmüyordu, düşünceleri karmakarışık ve çok uzaklara gitmişti. Ruhundan akan duygular, müzikle bütünleşip ona vücut veriyor, karanlık oda güzelliklerle dolup taşıyordu. Kızıl bulutlar, ağır

karanlık gölgelere dönüşmüşlerdi ve o hâlâ çalışıyordu. Genç adam, bu şarkıyı Erika'ya bağlılığını göstermek için çaldığını çoktan unutmuştu. Bütün tutkuları, dünyanın bütün kadınlarına duyulan aşkı ve güzelliğe olan duyguları sarsılarak, kemanın tellerinde hayat buldu. Sürekli, yeni bir yükseliş ve daha çılgın bir güçle çalışıyor, ama doyuma ulaşamıyordu. Arayıp da bulamadığı bir akorda doğru inleyen, coşkulu bir özlemle çalmaya devam ediyor, ama bir türlü sona ulaşamıyordu. Genç adam aniden durdu. Erika, melodinin çekimine kapılarak coşkuyla ayağa kalktığı divana histerik hıçkırıklarla yıkılmıştı. Onun aşırı duyarlı sinirleri duygulu melodilerin sihrine her zaman yenik düşerdi; acıklı melodilerde ağlayabiliyordu. Bu eziyet verici beklentileri kırbaçlayan halk şarkısı, bütün duygularını uyandırmış, sinirlerini dehşet verici ve nefessiz bir şekilde germişti. Bastırılmış özlemin gücünü bir acı gibi kalbinde duyuyor, ruhunu ezen bu ıstırapın altında haykırmaya ihtiyacı varmış gibi hissediyor, ama haykıramıyordu. Apansız gelen bir ağlama nöbetiyle içinde bulunduğu heyecanı atabildi. Genç adam da Erika'nın önünde diz çökerek onu sakinleştirmeye çalıştı. Elini usulca öptü, Erika ise hâlâ titriyor, parmakları elektrik çarparcasına seğiriyordu. Genç adam, ona içten ve güzel şeyler söylese de bunları duymuyordu. Genç adam, onun bu kayıtsızlığından cesaret alarak şehvetli sözler söyleyip parmaklarını, elini ve dudaklarının altında bilinçsizce ürpererek titreyen ağzını öptü. Genç adamın öpücükleri gittikçe daha ısrarlı olurken arada bir söylediği aşk

sözcükleriyle ona daha coşkulu ve arzulu bir şekilde sarılıyordu. Erika, içinde bulunduğu düştten uyanıp genç adamı şiddetli bir şekilde itince genç adam korkarak ve dengesizce ayağa kalktı. Olayları anlayabilmek adına geçen bir anlık suskunluğun ardından Erika, huzursuz bakışlarını genç adama çevirdi ve tarazlı bir ses tonuyla; sıkça böyle sinir krizleri geçirdiğini ve müziğin onu aşırı derecede heyecanlandırıldığını söyleyerek özür diledi. Bu utanç verici sessizlik bir süre daha devam etti. Genç adam, aşağılık bir iş yapmış olmanın korkusuyla cevap vermeye çekiniyordu. Erika, hemen gitmesi gerektiğini, çok geç olduğunu ve onu evden beklediklerini söyledi ve hemen ceketini aldı. Erika'nın sesi, genç adama soğuk, neredeyse buz tutmuş gibi geldi.

Genç adam bir şeyler söylemek istedi, ama az önce o tutkulu şehvet sarhoşluğu anında söylediği sözcüklerden sonra söyleyeceği her şey tuhaf olacaktı. Suskun ve saygılı bir şekilde kapıya kadar Erika'ya eşlik etti. Veda için elini öptüğü sırada, çekinerek sordu:

“Ve yarın?”

“Sözleştiğimiz gibi sanırım?”

“Tabi ki.”

Genç adam, yaptığı kabalığı Erika'nın hiçbir şey söylemeden geçiştirmesinden oldukça mutlu oldu; sessiz bir kibarlıkla kendisini affettiğini göstermesine ise hayranlık duydu. Kaçamak bir vedalaşmadan sonra kapı boğuk bir sesle kapandı.

Pazar sabahı hava; biraz bulanıktı. Havadaki bu bulanıklık insana da hüznün veriyordu. Ağır bir sabah sisi, sıkı örülmüş gri bir ağ gibi şehrin üzerini örtmüştü ve ince yarıklardan sızar gibi yağan ince bir yağmur da caddeleri ıslatmaya başlamıştı. Kısa bir süre sonra gri bir ağı andıran sisin arkasından pırıltılar görünmeye başladı ve hava, gittikçe aydınlandı. En sonunda ağ, ışığın verdiği ağırlıkla yırtıldı ve taze ilkbahar güneşi parlamaya başladı. Güneş ışığı; temiz camlarda, ıslak çatılarda, ışıldayan su birikintilerinde, hafifçe kızaran kilise kubbelerinde ve bu manzarayı seyreden neşeli insanların gözlerinde yansıyor. Öğleden sonra, caddelerde pazar günün neşeli koşuşturmaları vardı. Geçen arabaların tekerleklerinin çıkardıkları sesler neşeli bir melodi gibiydi. Serçeler de kendi seslerini duyurmak istercesine ve aralarında yarışırcasına telgraf direklerinde ötüyorlardı. Serçe seslerinin arasına karışan tiz bir sesle tramvayın çingirak sesi, bu karmaşanın içerisinde yer buldu. Caddelerdeki insan seli, koyu renkli bir deniz gibi şehrin dışına doğru akıyordu. İnsanların dışarı çıkarken yeni yeni giymeye cesaret ettikleri beyaz ve açık renkli ilkbahar giysilerinde aydınlık ve parlak pırıltılar göze çarpıyor, ılık ilkbahar güneşi üzerlerinde parlıyordu. Erika, genç adamın kolunda yürürken kendini çok mutlu hissediyordu. İçinden dans etmek ve çocuk gibi şımarıklıklar yapmak geliyordu. Sade elbisesi, her zaman düşük ve ağır bir yağmur bulutu gibi alnından aşağıya sarkan toplanmış saçlarıyla zaten çocuksu görünüyordu. Onun bu çocukça coşkusu o kadar

taşkın ve gerçektir ki genç adamın bile ciddiyetini çabucak dağıtmaya yetti. Pazar kalabalığının tiz seslerinin o muhteşem parkın sessizliğini bozmasından korktukları için şehir parkına gitme kararlarından vazgeçtiler. Şehir parkı; bakımlı, her iki tarafı yaşlı kestane ağaçlarıyla kaplı yolları, uzaklara uzanan güneşin ışıkları altında parlayan yeşillikleriyle, kalabalık şehrin nefes alan tek yeri idi, ama pazar günleri ve bayramlarda bu sihirli güzellik; sel gibi akan kalabalığın altında kayboluyordu. Genç adam, Döbling'e doğru gitmeyi önerdi. Çiçeklerle süslü bahçelerin çevrelediği, tatlı küçük beyaz evlerin olduğu kasabanın da ötesine... Genç adam, orada; akasya ağaçlarının çiçekleriyle bezenmiş yollardan kırlara açılan sessiz yürüyüş rotaları biliyordu.

O yöne doğru gidip pazar günü huzurunun onları yumuşak ve belirsiz bir koku gibi sardığı sessiz kırlarda yürüdüler. Bazen birbirlerine bakıyor ve suskunluklarının ne kadar zengin olduğunu düşünüyorlardı, sanki ilkbaharın tüm duygularını ve daha fazlasını hissedebiliyorlardı. Tarlalardaki ekinler henüz çok küçük ve yeşildi, toprağın o verimli kokusu da davetkâr bir selamı andırıyordu. Uzaklarda; Kahlenberg tepesi ve Tuna Nehrine bakan çok eski küçük kilisesiyle Leopoldsberg vardı. Ortalarında ise; çoğu henüz ekilmemiş kahverengi tohumlarını bekleyen zengin topraklar ve tarlalar uzanıyordu. Aralarında; bir ırgatın çalışmaktan yorulmuş esmer ve güçlü bedeni gibi kahverengi topraktan yırtılmışçasına ayrılarak sararmaya başlamış alanlar ve tarlaların üzerinde, mavi bir kubbe gibi duran neşeli

bir bahar göğüyle, neşeli ötüşleriyle uçuşan kırlangıçlar vardı. Geniş, her iki tarafı akasya ağaçlarının çiçekleriyle bezenmiş yola geldiklerinde genç adam, bu yolun Beethoven'in en sevdiği yol olduğunu ve bestelerinin çoğunun ilhamlarının bu yolda yürürken geldiğini anlattı. Bestecinin isminin anılması, her ikisini de ciddi bir havaya soktu. Hayatlarının büyük bir bölümünü zenginleştiren Beethoven'in bestelerini düşünürlerken her şey daha büyük ve daha anlamlı göründü. Böylece, daha önce neşeli buldukları manzaranın sadece görünüşünden ziyade toprağın, baharın en gizli işaretini vermişçesine sıcak güneşin altında parlayan bereketli ve ağır kokusunu da hissettiler.

Yolları, tarlaların arasında devam etti. Erika, ekinlerin yanından yürürken parmaklarını henüz olgunlaşmamış ekinlerin başaklarına sürüyor ve bazılarının elinin altında kırıldıklarını fark etmiyordu. Suskunlukları Erika'yı garip ve derin düşüncelere sürüklüyor ve bu düşüncelerin sürüklediği hayal dünyasında kayboluyordu. Ruhunda, hafif ve gizli aşk duyguları uyanmıştı. Yanında yürüyen genç adamı düşünmüyordu, etrafındaki canlıları, rüzgârda salınan başakları ve bu bereketin insanlara verdiği işi ve mutluluğu düşünüyordu. Gökyüzünde uçuşan kırlangıçları ve uzakta gri bir buhar perdesinin altında görünen şehri düşünüyordu. Baharın her şeyi kavrayan gücünü, sevinç çığlıkları atarak ılık güneş ışığının içine ilk kez koşan neşeli bir çocuk gibi hissetti. Tarlalarda ve kırlarda uzun süre yürüdüler. Bu arada vakit, akşama yaklaşıyordu, ama henüz akşam

olmamıştı. Hava; ışığın parlaklığını yitirerek soluklaştığı bir pembeye dönüşüyordu. Erika, yorulmuştu; hem biraz dinlenmek hem de duydukları neşeli seslerin verdiği meraktan yakındaki bir meyhaneye girip bahçeye oturdular. Yan masalarda, şehrin banliyölerinden gelen aileler vardı. Pazar gününü, Viyanalılara ait bir neşeyle geçiriyorlardı. Arkalarındaki çardakta da hafta içi şehirde dilencilik yapan ve sadece pazar günleri başlarının üzerinde bir çatı olan birkaç müzisyenle, başka üç veya dört kişi oturuyordu. Çardakta oturan grup, alışlagelmiş türküleri gayet iyi çalışıyorlardı. Neşeli veya popüler şarkılardan çaldıklarında ise, kadınlar da dahil herkes yüksek sesle onlara eşlik ediyordu.

Erika, genç adama kaçamak bir gülümsemeyle baktı. Öyle ki kimseyi rahatsız etmeyecek bir gülümsemeydi. Bu basit, sıradan insanların gizlemedikleri duygu ve dürtülerinden hoşlandı. Dışarıdan gelen hiçbir yabancıнын bulanıklaştıramayacağı rahat taşralı ruh halini de sevdi. İri ve babacan meyhaneci, yüzünde büyük bir gülümsemeyle masaya geldi. Misafirinin soylu ve kibar bir adam olduğunu fark etmiş ve ona kendisi hizmet etmek istemişti. Meyhaneci şarap getirmek için izin istedi, kabul edilince gelin hanım da bir şey ister mi diye sordu. Erika'nın yüzü kıpkırmızı kesildi, ne cevap vereceğini bilemedi, sonra şaşkın bir şekilde kafasını salladı. "Damat" karşısında oturuyordu ve ona bakmamasına rağmen onun, kendisinin bu şaşkınlığına güldüğünü hissedebiliyordu. Sıradan bir yanlış anlama yüzünden ortaya çıkan bu davranışından dolayı utanmıştı, ama bu nahoş

duygudan kurtulamıyordu. Birden bütün neşesi kaçtı. Artık, insanların şarkıları nasıl tek düze ve yarım yamalak bir şekilde söylediklerini fark etti. İçkinin verdiği sarhoşluktan dolayı neşeyle çıkan bas seslerinin çirkin uğultusunu duyuyordu. İçinden gitmek geliyordu. O sırada kemancı, Johann Strauss'tan eski bir vals çalmaya başladı, diğerleri de yumuşak ve ruhu okşayan müziğe ayak uyduruyorlardı. Erika, müziğin ruhuna ne kadar büyük bir güç uyguladığını fark edince huzur ve mutluluk hissetti. Melodinin hoşluğu ona, yabancı ve pek de bilmediği şarkı sözlerini söyletiyor ve ritim tutturuyordu. Her şeyin yeniden düzeldiğini, baharla birlikte toprağın çiçeklenişini ve dans eden kalbini tekrar hissedebiliyordu. Vals bittiğinde genç adam ayağa kalkıp yürümeye başladı. Erika onu memnuniyetle takip etti, çünkü amacını anlamıştı. Genç adam, müziğin gücünün ve sıcak samimiyetinin bu sokak şarkısı tarafından bozulmasını istemiyordu. Şehre doğru giden güzel yolda yürümeye başladılar.

Güneş batmıştı, sadece dağların kenarından, altın renginde parlayan ağaçların arasından, garip bir pembelikte ince ışık dereleri vadiye doğru süzülüyordu. Olağanüstü bir görüntüydü. Gökyüzünde, uzaktaki bir yangının ışığını andıran kızıllık vardı. Aşağıda kalan şehrin üstünde bulunan buhar bulutu da yoğun renklerle bezenmiş erguvan bir topa benziyordu. Bütün sesler uyum içerisinde akşamın içinde kayboluyordu, eve dönen piknikçilerin uzaktan duyulan şarkıları, gittikçe yükselen cırcır böceklerinin sesleri, rüzgârın yaprak-

larda çıkardığı sesler, dallarda fısıldayan hava... Genç adam, birkaç sözcükle Erika'nın neşeli suskunluğunu ansızın bozdu. "Erika, meyhanecinin sizi karım zannetmesi komik değil miydi?" dedi, sonra da kendini zorla olarak güldü.

Erika, hayal dünyasından çıktı. Genç adam, bu şekilde konuşarak ne yapmaya çalışıyordu? Onun zorla bir konuşma başlatmak istediğini anlamıştı. Kaygılandı. Aptalca, anlamsızca ve karanlık bir korku ruhunu sardı cevap vermedi.

"Öyle değil mi, komik değil miydi? Ve siz nasıl kıp kırmızı oldunuz!"

Erika, onun yüz ifadesini görmek için dönüp baktı. Genç adam, onunla alay mı ediyordu? Hayır! Genç adam çok ciddiydi ve Erika'ya hiç bakmıyordu. O, maksatsızca konuşmuştu, ama bir cevap da bekliyordu. Erika, genç adamın bu sözleri ciddi bir şekilde söylediğini ve konuşma başlatma çabasında olduğunu da anladı. Ürktü. Nedenini bilemiyordu. Bir şey söylemek zorundaydı; çünkü genç adam bunu bekliyordu.

"Benim için komik olmasından ziyade biraz utandırıcıydı. Maalesef ben böyleyim, şakadan pek anlamıyorum." Bunu sert ve keskin bir şekilde söyledi, neredeyse sinirli bir hali vardı.

İkisinin arasında yine derin bir suskunluk oldu. Bu suskunluk; eskiden olduğu gibi birbirlerini anlamak huzur duymak için geçirilen suskunluklardan değildi.

Bu suskunluk; ağır, kasvetli, ruhu sıkıştıran tehditkâr bir suskunluktu. Erika, aşkından korktu. Okuduğu hüznünlü kitaplardaki her mutluluk gibi acı veren, yiyip bitiren... Çok sevdiği “Tristan ve Isolde” deki melodilerin yakıcı dalgaları gibi bu aşkıta da acı çekmekten korktu. Suskunluk onu gittikçe daha çok daraltıyordu. Kara ve ağır bir sis perdesi, acı verici bir şekilde gözlerine iniyordu. Erika, endişelerinden yavaş yavaş kurtulup bu duruma bir son vermeyi düşündü. Ona, açıkça soracaktı.

“Benden gizlediğiniz bir şeyler var sanki. Nedir bunlar?”

Genç adam, bir an sessiz kaldıktan sonra karanlık ve donuk bir şekilde baktı. Biraz düşündükten sonra gözlerini Erika'ya tekrar çevirdi. Bu bakış, diğerlerine göre daha derin, daha kararlıydı. Sesinin tınısında garip bir melodi hissediliyordu.

“Uzunca bir zamandır bunun farkında değildim, ama kısa zamandır biliyorum ki ben, sizi özlüyorum.”

Erika, içten içe titriyordu. Gözleriyle yere bakıyordu, ama onun kendisine; derin, sorgulayıcı ve delip geçen gözlerle baktığını hissedebiliyordu. Geçen sefer genç adamın evine gittiğinde, kendisini nasıl öptüğünü düşünüyordu. O zaman bir şey söylememişti, ama kalbi şiddetli bir şekilde sarsılmıştı. Bu sarsılış, hırstan mı yoksa utancından mı bilemiyordu. Genç adamın sıcak ve tutkulu şarkılar çaldığı zaman duyduğu kaygı içini yine sardı, hani şu düşülen uçurumlar, sonsuz mutluluklar gibi. Şimdi ne olacaktı? Tanrı'm, aman Tanrı'm!

Genç adamın konuşmaya devam edeceğini biliyordu, konuşmaya devam etmesini de istiyordu, ama korkuyordu. Onun ağzından çıkacak sözcükleri duymak istemiyordu. Erika, bir şey duymamak için tarlaları, ağaçların güzelliğini görmek istiyordu. Koyu sisin çepeçevre sardığı şehre ve tarlalara bakmak ve yukarıdaki bulutlara... Bulutlar, nasıl da hızlıca gökyüzünde hareket ediyorlardı. Gökyüzündeki bulutlar çok azdı. Bir... iki... üç... dört... beş... evet, beş bulut... Hayır! Sadece dört taneymiş! Dört... ama genç adam konuşmaya başladı.

“Erika, size karşı olan tutkumu kendime dahi itiraf edemedim ve bu duygudan uzun zaman korktum. Geleceğinizi hep sezdim, ama hiç inanmak istemedim. Şimdi geldi. Şimdi biliyorum, en son bana geldiğiniz zaman, yani dünden bu yana...”

Bir anlığına sustu ve çok derin bir nefes aldı. “Ve... Bu beni üzüyor, sonsuz üzüyor. Sizinle evlenemeyeceğimi biliyorum. Bu benim sanatıma mâl olacak bir şeydir. Herhangi biri bunu anlayamaz, ancak siz anlayabilirsiniz. Siz sevgili Erika! Sadece bir sanatçı bunu anlayabilir. Sizin zengin, sonsuz zengin bir sanatsal ruhunuz var, aynı zamanda da çok zekisiniz. Bu şekilde görüşmeye devam edemeyiz. Bunun bir son bulması gerekiyor.”

Genç adam, sustu. Erika, onun henüz bitirmediğini hissediyordu. İçinden, onun önünde diz çökerek konuşmaya devam etmemesi için yalvarmak geliyordu. Bir şey duymak ve anlamak istemiyordu. Hayır, istemiyordu! Yüreğinde hissettiği korkuyla, bulutları yeniden

saymaya başladı, ama bulutlar gitmişti. Hayır, orada bir tane daha vardı! Bir tane! Sonuncu, pembe bir ışıltıyla bezenmiş, karanlık akıntıya karşı yelken açmış gururlu bir kuğu gibi... Bu resim aklına neden gelmişti? Bilmiyordu. Düşünceleri gittikçe dağılıyordu. Sadece bulutları düşünmek istediğini biliyordu. Evet, o da gidiyordu, dağın üstüne doğru gidiyordu... Bütün kalbiyle ona bağlandığını hissediyordu. İçinden, ellerini uzatıp onu tutmak istiyordu, ama o gidiyordu... Bulut hızlı ve daha hızlı koşuyordu, ardından kayboldu. Erika, yine genç adamın açık ve değiştirilemez sözlerini duyuyordu. Bu sözler karşısında kalbi, nedenini bilmediği kör bir korkuyla titriyordu.

“Beni tanıyor musun, bilmiyorum? Sanmıyorum, beni gözünde büyüttüğünü düşünüyorum. Ben büyük bir insan değilim, ben onlardan değilim, onlar... hani hayata kendini beğenmişlikle yukarıdan bakanlar. Öyle biri olmak isterdim, ama öyle biri değilim. Ben, hayata tutkunum ve sevdiğiyi birlikte olmak isteyen herhangi birinden farklı değilim. Ben böyleyim, tüm erkekler gibi. Sevdiğim kadına yalnızca tapmıyor, onu arzuluyorum da ve başka kadınlarla seni aldatmak istemiyorum. Benden nefret etmeni istemiyorum; çünkü seni çok seviyorum.”

Erika'nın yüzü birden bire soldu. Genç adamın ne demek istediğini daha yeni anlamıştı. Daha önce bütün bunları neden düşünmediğine şaşırdıktan sonra aniden sakinleşti. Her şey olması gerektiği gibi olmuştu. Genç adamın sözcüklerini reddederek konuşmak istedi, ama

yapamadı. Konuşması sırasında söylediği “sen” sözcüğü öyle samimiydi ki bu içtenlik onu çoktan ele geçirdi. Genç adamı ne kadar çok sevdiğini bir kez daha hissetti ve unutulduktan sonra hatırlanan bir sözcük gibi bilinci de yerine geldi. Onu kaybetmenin ne kadar zor olacağını ve gizli bir tılsımın onları birbirine bağladığının da farkındaydı. Erika için her şey bir rüya gibiydi... Genç adam, sevecen bir ses tonuyla konuşmaya devam ederken elini de zarif parmaklarının arasında hissetti.)

“Benim seni sevdiğim kadar beni sevip sevmediğini bilmiyorum. Fedakârca, bütün küçük şeylerin unutulmuşluğuyla sonsuz, kutsal aşkla, hani sadece veren ve hiçbir şey istemeyen aşkla... Ben, aşk için fedakârlıkta bulunulan sevgiye inanıyorum, ama şimdi her şey sona erdi. Her şeyin şuan da sona ermesi seni daha az sevdiğim anlamına gelmiyor.”

Erika, duygularının sarhoşluğunda tutsaktı. Yumuşak bir ürperti ruhunu sarmıştı. Onu kaybetmesi gerektiğini biliyor, ama istemiyordu. Hayatı, çok fazla ciddiye aldığının farkındaydı. Her şey o kadar uzak ve ulaşılmazdı ki akşam sessizliği vadilerin üstüne çökmüş, şehrin gürültüsü ve gerçekleri hatırlatan her şey de uzaklaşmıştı. Kendisini güneşli tepelerde; fedakârlığı ve mutluluk veren aşkıyla yukarıda, çok yukarıda bütün çirkinliklerin, adiliklerin üzerinde hissediyordu. Düşünceler, zeki ve bilinçli hesaplamalar yoktu. İçinde sadece daha önce hiç hissetmediği hıçkıran ve sel oluşturan duygular vardı. İçinde bulunduğu ruh hali; içten gelen arzularını yendi ve fısıldarcasına:

“Dünyada senden başka kimsem yok ve ben, seni mutlu etmek istiyorum.” dedi.

Konuşurken bütün utangaçlığı kayboldu. Ağzından çıkacak tek bir sözcükle bile ona büyük bir mutluluk bahşedeceğini biliyordu ve onun, teşekkür edercesine parlayan gözlerindeki ışıltıyı da gördü. Genç adam, büyük bir sakinlikle eğilip Erika'yı dudaklarından öptükten sonra “Senden hiçbir zaman kuşku duymadım.” dedi.

Şehre, eve doğru yürümeye başladılar. Artık, karanlık ve gün yorgunu şehre giriyorlardı. Erika, parlayan eski günlerin mutlu düşlerinden hayatın katı, soğuk ve acımasız gerçekliğine geri döndüğünün bilincindeydi. Yabancı ve ürkek bakışlarla; şehrin sisten ıslanmış çirkin, rahatsız edici gürültüsüyle puslu sokaklarına girdiğinde, kendini acı veren bir boşluğun kollarında hissetti. Karanlıkta, birbirine bitişik evlerin ruhunda baskı oluşturduğunu, günlük yaşamın keşmekeşliğinin, öğütüp yok etmek istercesine kaderinin üzerinde büyük bir güçle baskı yaptığını hissediyordu. Genç adam, sevecen ve tatlı bir şekilde seslenince irkildi. Onunla geçirdiği güzel dakikaları ve verdiği sözlerini neredeyse unutmuş olmasına şaşırdı. Eskiden, ona hoş bir sarhoşluk veren bu donuk ve boğucu çevre, tamamen yabancılaştı. Genç adama, dikkatlice baktı; alnı hafif çatıktı, ağzının kenarındaki çizgi, kendinden emin bir rahatlığın içinde olduğunu gösteriyordu. Yüzündeki görüntü ise halinden memnun erkeksi bir ifade taşıyordu. Gücünü açığa çıkaran hafif melankolik halinden eser yoktu, yüzünde-

ki ifadeden hissedilen şey; zafer kazanmışlara özgü bir katılık belki de pusuya yatmış bir duygusallıktı. Genç adam yavaşça Erika'ya döndü. Hiçbir zaman ona şuan ki kadar yabancı ve uzak olmamıştı.

Erika'nın içini, dizginlenemez bir korku sardı. Ruhunun derinliklerinden bağırان ve uyaran binlerce ses, sanki hep bir ağızdan konuşuyordu. Şimdi ne olacaktı? Her şey o kadar karanlık ve belirsiz görünüyordu ki düşünmeye cesaret edemiyordu. İçindeki bütün duygular, bir anlık zayıflıkla ağızından kaçan söze karşı ayaklanmıştı, hissettiği utanma duygusu, büyük bir öfke gibi içini yakıyordu. Daha önce, bir erkeğe karşı arzu duymadığını ve hiçbir zaman da duygusal olmadığını kalbinin derinliklerinde şimdi hissediyordu, onu zorlayan vahşi güçten nefret etti. O an gördüğü şey; çirkin ve aşağılık bir şekle büründü, sadece tiksinti duyuyordu. Kolunda hissettiği hafif baskı, siste görünen ve sonra tekrar kaybolan âşıkler, yanından geçerken ona tesadüfen bakan gözler... Kanı, belirgin ve kızgın bir şekilde şakaklarında atıyordu.

Erika, hissettiği aşkın; hayal kırıklıklarının altında titreyen ve durmadan yüzüne inen cezalandırıcı tokatlar gibi ne kadar acı verici olduğunu fark etti. Şimdiye dek her ne olduysa, tüm yaşanmışlıkların geçmişte kalması gerekiyordu. Erkeğin duygusallığı, kızın saf ve heyecandan titreyen aşkını katletmişti. Işıldayan akşam bulutları gibi karanlığın üzerinde asılı duran mutluluk kırılmıştı. Gece; karanlık ve ağırdı. Acı çeken sessizlikten, insafsızlıktan ve suskunluktan başka her şey yok olmuştu.

Erika'nın ayakları geri geri gidiyor, yürümek istemiyordu. Genç adamın kendi evine doğru yürüdüğünü fark etti ve bunu fark etmesiyle birlikte âdeta uyuştu. Ona her şeyi söylemek istiyordu; aşkının onunkinden ne kadar farklı olduğunu, aşkıyla ilgili sözü, huzursuz bir ruh hali ve yüreğinden taşan duygu selinin etkisindeyken verdiğini anlatmak istiyordu, ama duyguları sözcüklere dökülmüyordu. Ruh, girmiş olduğu karanlık, ıstırap ve işkenceden kurtulamıyordu. Hatıralar, siyah gölgeler gibi aklından geçiyordu. Anılarından biri sürekli olarak bilinçaltından yukarılara doğru tırmanıyordu. Hatırladığı şey; okul arkadaşı olan bir kızla ilgili sıradan bir hikâyeydi. Bu kız, bir adamla birlikte olmuştu ve adam onu terk ettiğinde, öfke ve intikam duygusuyla başkalarıyla birlikte olmaya başlamış, bunu neden yaptığını bilmez bir hale gelmişti. Erika, aşkın bu kızın hayatından nasıl bir fırtınayla geçtiğini düşündükçe ürperdi. İçindeki karşı koyma gücü; temiz bir kızın bilinmeyene karşı duyulan endişesinden ve utanma duygusundan fazlasıydı. Bu duygu, zayıf bir ruhun gürültülü hayatın vahşi çirkinliklerine karşı duyulan korkuydu.

Erika'yla genç adam yan yana ve kol kola yürüyordu, ama aralarındaki suskunluk soğuk ve son derece belirgindi. Erika'nın içinden onun kolunu bırakmak geliyordu, ama uzuvları hareketlerini sanki kaybetmişti, sadece ayakları şiirsel bir ahenkle hareket ediyordu. Düşünceleri iyice karışmış, kor uçlu ve çengelli oklar gibi beynini deliyordu. Takatsiz bir endişe, ümitsiz bir teslimiyet, karanlık bir bulut gibi üzerine çökmüştü.

Bir dua, ruhunun derinliklerinden, dudaklarına doğru yükselmeye cesaret ediyordu. Bir anda her şey geçecek, büyük karanlık, büyük bir hiçlik... Hiçbir şey hissetmemek, bir şey düşünmek zorunda olmamak, hemen ve beklenmeyen son, uyanmak gibi, kâbustan kurtulmak gibi...

Genç adam aniden durunca Erika irkildi. Evin önüne gelmişlerdi. Erika'nın kalbi sanki bir anlığına durmuştu, atmıyordu. Sonra tekrar atmaya, hatta çılgınca çarpmaya başladı. Örsün demiri dövmesi gibi korkuyla gittikçe hızlanıyordu.

Genç adam, ona birkaç tatlı söz söyledi. O kadar nazik ve kibar konuşuyordu ki neredeyse onu tekrar sevecekti. Genç adam, kolunu biraz daha sert kavrayıp onun nazik ve karşı koyamayan bedenini yumuşak bir nezaketle sıkıştırdığında, içinde; karanlık, daha uyuşturucu ve ürkütücü korku her zamankinden daha yoğun bir halde depreşti. Bırakması için ona yalvarmak istiyordu, ama sözcükler dudaklarından bir türlü dökülmüyordu. Dilsiz ve suskundu. Genç adamın kolunda, yarı baygın bir şekilde büyük kapıdan geçti. Ruhundaki; kaçınılmazın verdiği sızı o kadar büyüktü ki artık, acı çekmiyordu. Karanlık döner merdivenden yukarı doğru çıktılar. Soğuk ve küflü bodrum havasını hissediyordu, o sırada soğuk havada titreyen sarı gaz lambalarının ışıklarını gördü. Her basamağı algılıyordu. Zihnine kaydettiği bu resimler, gözünün önünden kaçamak, ama yine de keskin ve delici bir şekilde, uyumadan önceki gibi uçuşarak geçiyordu. Koridorda durdular. Erika, durdukları

yerin odasının kapısının önü olduğunu biliyordu. Genç adam, Erika'nın kolunu bırakıp "Bir dakika Erika, ışıkları açmak istiyorum." diyerek önden gitti. Onun içeri girip ışığı yakarken çıkardığı sesleri duyabiliyordu. O an da cesaret buldu. Yükselen ateşin bedeni titretmesi gibi hissettiği korku da onu sarmıştı. Merdivenin basamaklarına bile dikkat etmeden var gücüyle aşağıya doğru koştu. O sırada, genç adamın sesini duyar gibi oldu, ama durmak istemiyordu. Koşmaya devam ederken çılgın bir korkuya kapıldı. Genç adam arkasından gelebilirdi, ama asıl korktuğu kendisiydi, onunla birlikte geri dönmekten korkuyordu. Birkaç sokak ileride, yabancı bir çevrede olduğunu anlayınca içini çekerek durup, kendi evinin olduğu tarafa doğru yavaşça yürümeye başladı.

Kaderi içinde barındıran boş ve anlamsız saatler vardır. O anlar; karanlık bulutlar gibi bir süre sonra kaybolurlar, ama yine de inatçı ve dik kafalıdırlar. Siyah bir duman gibi yükselir, uzaklaşır, genişlerler. Gri bulutlar; donuk ve melankolik bir şekilde toprağın üzerinde hareketsiz durup, bir ışığı kiskanırcasına tehditkâr bir şekilde beklerler. Erika, karanlık odasındaki kanepenin üzerine yatıp kafasını yastıklara gömmüş ağlıyordu. Gözünden yaş dökülmüyordu, ama sıcak gözyaşlarının onu suçlarcasına içine aktığını hissedebiliyordu. Kimi zaman hıçkırıkların ürpertisi bedenini sarıyordu. Bu acı dakikaların geçmişte kaldığını biliyor, ancak hayal kırıklığının ruhunu incittiğini hissedebiliyordu. Aslında, son dakikada oradan kaçmış olmanın zaferi yüre-

ğinde çarpıyordu, ama bu zafer; aydınlık ve parlak bir sevince dönüşmüyordu. Zaferinin üstü, sessiz bir acıyla örtülmüştü. Olağanüstü olayların, ruhlarını derinden yaraladığı öyle insanlar vardır ki kemanın tellerinden duyulan her melodide onlar için gizli bir acı saklı olur. O kadar sessiz ve hüznünlü olurlar ki diğer bütün duygular o sessizliğin ve hüznün içinde yok olup giderler.

Erika Ewald böyleydi. Oyun oynayan bir çocuğun oyunu kaybedişi gibi geçip giden muhteşem aşkı için yas tutuyordu. Evden, dilsiz ve çaresiz bir varlık gibi kaçtığı için içinde kor gibi yanan bir utanç vardı. Soğuk ve hayal kırıklığının getirdiği buruk bir gururla onunla konuşmalıydı, belki de genç adam onu anlayabilirdi. Aşkını ve kemancıyı; acıyla ve ruhunu kaplayan sıcak bir ürkeklikle düşünüyor, görüntüler tekrar tekrar gözünde canlanıyordu. Bu görüntüler; aydınlık ve mutluluğu temsil eden görüntüler değildi, aksine acıyla gölgelenmiş karmakarışık görüntülerdi. Dışarıdan, kapının sesini duyunca beklenmedik bir şekilde irkildi. Korku içinde, her çıtırtıya dikkat kesilmişti ve her sese; cesaret edemediği düşüncelerle bir anlam yüklemeye çalışıyordu.

Kız kardeşi içeriye girdi. Erika şaşkındı. Kendine hayret ediyordu, en yakın ihtimali, kardeşinin gelebileceği ihtimalini nasıl da düşünememişti. Yine, o garip duygu içini kapladı. Birlikte yaşadığı insanlar ne kadar yabancı ve uzaktı. Kardeşi, ona öğleden sonrası hakkında sorular sordu. Erika, beceriksizce cevaplar veriyordu, kendine güveni olmadığını anlayınca sert ve acımasız davranmaya başladı. Sorularla rahatsız edilmek isten-

mediğini, başkalarının işlerine karışmaması gerektiğini ve üstelik başının da ağrıdığını, yalnız kalmak istediğini nefes almadan arka arkasına sıraladı. Kız kardeşi, cevap vermeden odadan çıkınca Erika, ne kadar insafsız davrandığını fark etti. Hayatında hiçbir şey yaşamamış ve hiçbir şeye sahip olmayan, hatta kendisi gibi zengin ve asil bir acısı bile olmayan bu sessiz ve kaderine boyun eğmiş varlığa acıdı. Bu durum, onu düşüncelerine geri döndürdü. Düşünceler; kararmış ağır teknelerin gürültüsüz ve dümensiz bir şekilde okyanusta bir araya gelip sonra uzaklarda kaybolması gibiydi. Erika'nın bulanık ruh hali karanlık saatlerde kaybolarak karşı koyamadığı ve iradesizce teslim olduğu bir yorgunluğa dönüşüyordu.

İleriki günler Erika'ya, sadece sabır ve korku getirdi. İçten içe onun elinden çıkan sert, acımasız sitemlerle ve öfkeyle yazılmış sözcüklerle dolu bir mektup bekliyordu. O, geçmişin üzerinin kapanmasını ve gelecek günlere gizlice geçişi yasaklayan bir son ya da yumuşak, anlayışlı, ruhunu okşayan ve onu tekrar huzurlu saatlere götüren sözcüklerle yazılmış bir mektup istiyordu. Ne bir haber ne de bir mektup geldi. Kendisiyle, işkence gibi olan belirsizliğin arasına giren bir işaret yoktu. Erika, henüz daha duygularının büyüünden çıkamamıştı, ona karşı olan aşkı yaşıyor muydu, yoksa ölmüş müydü? Varlıktan ölüme giden bu değişim evrelerinin sonunda mıydı? İçindeki huzursuzluğun, zihin karışıklığının, süre gelen gerginliğin kendisini bir türlü çözülmeyen çirkin ve tedirgin bir havaya soktuğunu hissediyordu. Sinirli olarak ve baş ağrılarıyla girdiği dersler ona her

zamankinden daha fena geliyordu; çünkü **yapılan her** hatayı ve ahenksizliği daha keskin hissediyordu. Her gürültü onu rahatsız ediyordu, dış dünya ona gürültü-süyle ve baskınlığıyla dayanılmaz geliyordu. Kendini iyi hissetmesini sağlayan düşünceleri bile, düşsel havasını kaybetmiş derin yaralar açan sert uçlu bir ok olmuştu. Her şey de gizli bir düşmanlık ve onu yaralamak isteyen kasıt vardı. Onu çevreleyen tüm dünya, içinde binlerce işkence aleti saklı kocaman bir hapishaneydi artık. Köretilmiş camlar, ışığın içeri girmesini yasaklıyordu.

Bu günler, bitmek bilmedi. Erika, pencerenin yanında oturmuş ışığın hafiflemesiyle birlikte ona huzur verecek olan akşamı bekliyordu. Güneşin, çatıların arkasından yavaşça batmaya başlamasıyla, görüntüler gittikçe matlaşıp karanlığa büründükçe ve yansımalar titredikçe ruhundaki her şey de sessizleşiyor ve bu sessizlikle birlikte huzur buluyordu. Bu anlarda, bütün düşüncelerinin ve hislerinin uzaklaşarak yeni olayların ve yeni duyguların gürültü yaparak hayatının kapısından içeri girmek için can attıklarını hissedebiliyordu, ama bu duygulara değer vermiyordu; çünkü içinde büyüyor ve şekil alan bu devinimin; yüreğinde ölmek üzere olan aşkının son çırpınışları olduğunu düşünüyordu.

İki hafta geçmesine rağmen Erika, ondan bir haber alamadı. Her şey bitmiş ve unutulmuş görünüyordu. Üzüntüsü ve kararsızlığı henüz geçmemişti, ama o sinirli ve çirkin halinden kurtularak daha kibar ve düşüncel bir insan olmuştu. Acı veren duygular melankolik şarkılarda çözülüyor, derin tutuk minör seslerinde, melan

kolik acılı akortlarda kendini buluyordu. Bazı akşamlar düşüncesizce çalıyor, melodiler asıl notalardan uzaklaşıyor, ses gittikçe azalıyordu, geçmişe sızmak istemeyen acı dolu aşkı gibi... Kitap okumaya tekrar başladı. Kitapların içindeki karanlık satırlarda gezinen melankolik çiçeklerden yayılan bayıltıcı kokular gibi kara sevda akan muhteşem kitaplara yine yakınlaştı. Marie Grubbe'nin kitabı eline tekrar geçti, hayatın zorluğu onun kutsal ve derin aşkını yıkmıştı ve Madame Bovary; vazgeçmek istememiş, sade mutluluğunu kovmuştu. Maria Bashkirtscheff'in günlüklerini okudu. Onun zengin ve özlem dolu sanatçı kalbi, beklentiler içerisinde ellerini uzatmış olsa da büyük aşkı hiç bulamamıştı. Erika'nın işkence gören ruhu da bu yabancı acının altında kayboluyordu. Kendi acısını geçiştirmek ve unutmak için okurken öyle sözcükler gözüne çarpıyordu ki sanki kendi hayatını yansıtıyorlardı. İşte o zaman içini, korku ve gururun iç içe geçtiği bir duygu sarıyor, kaderin ağır anlamını daha iyi anlayabiliyor, hikâyesinin, hayatın adaletsizliğini ve kindarlığını yansıtmadığını idrak edebiliyordu. Acının; sırlarla dolu uçurumun üstünden atlayan, çabuk unutan ve mutlulukla gülen bir dans figürü mizacı yoktu, sadece acı veriyordu. Sadece yalnızlığı onu aşağıya itiyordu. Hiç kimse ona yakın değildi. Kendini bir yabancıya teslim etmenin gizli ve derin güzelliği, garip bir utanç duygusuyla onu arkadaşlarından uzaklaştırmıştı. Tanrı'yla konuşarak en gizli sırlarını itiraf eden, dini bütün insanlarda olan inanç da yoktu onda. Erika'nın ruhundan çıkan acı, tekrar ruhuna

akıyordu; çünkü bitmez tükenmez acılarını hep kendi kendisiyle paylaşıyordu. Kaderle ve onun güçleriyle savaşmak boğucu bir yorgunluk ve ümitsiz bir duyumsuzluk vermişti. Pencereden aşağıya, sokağa baktığında garip düşüncelere kapılıyordu. Çılgın bir karmaşadaki insanları, sokaktan geçen mutlu mesut âşıkları, koşuşturan delikanlıları, hızlıca geçen bisikletlileri, tekerleri gıcırdayarak geçen arabaları, günlük ve alışkanlıkların resimlerini görüyordu, ama bunların hepsi ona o kadar yabancıydı ki. Uzaktan, sanki başka bir dünyadan onlara bakıyordu ve bu varlıkların, hedef bu kadar küçük ve değersiz iken neden bu kadar hızlı, nefes nefese koşuşturduklarını anlayamıyordu. İçindeki huzur, bütün arzu ve özlemlerin uyuduğu, huzurdan daha zengin ve kutsal başka bir şey varmış gibi gizli güçleri olan, selinde hastalıkların ve çirkinliklerin bir tabaka gibi eridiği mucize pınarıydı sanki. O zaman bütün kavga ve üstesinden gelmeler neden? Hiç kimsenin geri çekilmesine izin vermeyen bu bitmez tükenmez özlemler neden?

Erika Ewald, bazen böyle düşünüyor ve hayata gülümsüyordu. Bu büyük huzura inancından dolayı, insanın kendini bulmasına özlemlerinin ve asla bitmeyecek arzularının engel olduğunu bilmiyordu. Aşkının üstesinden geldiğini sanıyor ve onu, bir ölüyü anar gibi anıyordu. Anıları yumuşak ve uzlaştırmacı renklere bürünüyordu, unutulmuş bölümler tekrar gün yüzüne çıkıyor, gerçekler ve rüyalar arasında birleştirici gizli ipler gidip geliyordu, her şey bir kördüğüm olana dek... O, yaşadığı olaydan çok önceleri okunmuş garip ve güzel bir

roman gibi hayal kuruyordu; bütün kişiler yavaşça yaklaşıyor, o bilinen ama yine de çok uzak olan sözcükleri söylüyorlar, bütün mekânlar, bir ışık huzmesiyle aydınlatılmış gibi tekrar görünür oluyor ve her şey yeniden birleşiyordu. Erika, akşamları depresen düşüncelerinin etkisiyle asil ve olgun bir şekilde, el sıkışarak yeni bir son hayal ediyordu. Bu romantik hayaller, genç adamın da ondan vazgeçmeyeceğine ve kendisi gibi acı çektiğine öyle bir inandırıyor ki bu duygular gerçekmiş gibi oluyordu ve böylece, her şeyin düzeleceğini, ahenkli ve hızlı bir melodi gibi aşkının da gerçekleşeceğini düşünüyordu.

Uzun zaman sonra aşkının oluşturduğu yara kabuk bağlamaya başlayınca dudaklarında küçük bir gülümseme belirme cesaretini gösterdi. Acının; karanlık bir dağın altında, taşların arasında huzursuz bir suskunlukla baygın yatan ve öfkeyle yolunu bulan ırmak gibi çağıladığını bilmiyordu. Bir gün bu ırmak, duvarı yıkarak durdurulamaz bir güçle, çiçeklerin açtığı, her şeyden habersiz olan ovaya doğru çağlamaya başlayacak, her şey Erika'nın düşündüğünden başka olacaktı. Aşk bir kere daha onun hayatına girdi, ama her şey çok farklıydı. Bu aşk; bir genç kıza yumuşak ve kutsal hediyeler verir gibi değil, bir ilkbahar fırtınası, sıcak, arzulu, yanan dudakları ve saçlarında tutkunun koyu kırmızı gülünü taşıyan bir kadın gibiydi. Erkeklerin şehvet duyguları kadınlarınkı gibi değildir; olgunluklarının ilk safhasında ortaya çıkar. Erkekler, bazı kızlara bu duygularını binlerce kere perdeleyerek gelir. Cinsellik duy-

gusu önce hayranlık, duygusal hayaller, kibir ve estetik bir zevk alma hissi ile yaklaşır, ardından bir gün gelir bütün maskelerini atarak arkasına saklandığı tüm kılıfları yırtar.

Erika, bir gün her şeyin bilincine vardı. Onun bilincini açan büyük bir olay veya bir rastlantı değildi. Belki bir hayal, belki de onu gizlice baştan çıkaran bir kitap, uzaklardan duyulan bir melodi veya çiçek açan bir mutluluk... Ne olduğunu hiçbir zaman çözemedi. Tek bildiği şey; genç adamı özlüyordu, ama söylediği sözleri veya onunla birlikteyken suskun saatleri değil; güçlü kollarını, bir zamanlar onun suskun ve yalvaran sözlerini anlamayarak, dudaklarını öpen sıcak dudaklarını özlüyordu. Genç kızlık utancı bu bilince çaresizce yenik düşüyordu. Hiçbir şekilde şehvet barındırmayan o eski günleri hatırlamaya çalışıyor, içindeki tiksintiyle evden kaçtığı o malum akşamı hatırlayarak bu aşkın çoktan öldüğüne ve gömüldüğüne kendini inandırmaya çalışıyordu. Kanının şehvetten kaynadığını hissettiğinde; inlemelerini boğmak ve onun adını suskun ve acımasız gecenin içerisine haykırmamak için yüzünü, soğuk yastıklara bastırıyordu. Kendini kandırmaya çalışmıyordu ve kabullenmek onu içten içe sarsıyordu.

Günler boyunca yaşadığı bu donuk çalkantıların, ölen güzel ve aydınlık bir aşk anlamına gelmediğini, aksine ruhunu allak bullak ederek ezen bu gücün yeşerdiğini artık biliyordu. Basit ve olağan aynı zamanda da bitmez acılar doğuran, karanlık çarkın düşman çocukları olan bu eğilime garip bir ürkeklikle bakıyordu. Geç

gelen meyveleri boş ve buzlu tarlalara döken sembahar gibi olan bu tutku; bedeninde dolayan şehvet krizlerinin altında, hiç acı çekmeyen bakiyeliğin gücüyle kullanılmamış gençlik günlerinin servetiyle birleşmişlerdi. Bütün engellerin üzerinden atladığı ve sem kalan düşüncecece öldürdüğü için içinde, karşı gelinemeyen ve reddedilemeyen fırtınalı bir güç vardı. Bu apanarız tutkunun karşısında ne kadar güçsüz olduğunu bilemiyordu. Genç adamı uzaktan, çok uzaktan, çok çok uzaktan olsa da fark edilmeden, hiçbir şekilde onu gördüğünü ve arzuladığını sezdirmeden, tekrar görme isteğinin galip geldiğini hissediyordu. Gizli bir çekmecedden, artık neredeyse toz tutmaya yüz tutmuş olan genç adamın fotoğrafını çıkarıp tuhaf bir saygıyla baktı. Büyük bir şehvetle dudaklarını öptükten sonra fotoğrafı karşısına koyup karışık ve şiddetli sözlerle, o gece çocukça ve korkak davrandığı için kendisini affetmesini istedi, sonra aceleye getirilmiş cümlelerle ona; özleminden, onu tekrar ne kadar sevdiğini, onun anlayamayacağı kadar çok sevdiğini söyledi, ama bütün bu coşku onu tatmin etmiyordu; çünkü genç adamı tekrar görmek istiyordu. Birçok gün, genç adamın kullandığı sokakların köşelerinde bekledi, ama boşunaydı. Sabırsızlığı gittikçe artıyordu, öyle ki bazen genç adamın evine gidip, o zamanki davranışı için aklından özür dilemek geçiyordu. Bu arada, bir gazetede, genç adamın ileriki günlerde bir konser vereceği haberini gördü. Bu haber, Erika'yı mutlu bir heyecana saldı, haberi olmadan onu görme imkânı olacaktı. Ona kavuşacağı özlem dolu akşam için zaman; yavaş, korkunç yavaş geçiyordu.

Binlerce ışıqla aydınlanan konser salonuna Erika, ilk gelenler arasındaydı. Artık, her şeyin yoluna gireceği konusundaki düşünce göz kapaklarındaki uykuyu kaçırmış, o saatten sonra da yani şafaktan bu yana içinde, dakikaları saatlere çeviren özlem dolu bir huzursuzluk vardı. Mesleğinin zorunlulukları, duygusal beklentilerinden ve huzurlu özelemlerden onu uyandırır da bütün bu saatler boyunca düş ülkesinde geziniyordu. Beklenen akşam geldiğinde, sevgilinin bakışını bekleyen bir özenle en güzel kıyafetini büyük bir bayram havasında giydi. Konser salonuna bir saat erken gitti. Aslında, ateşlenmiş sinirlerini yatıştırmak için kısa bir yürüyüş planlamıştı, ama sokağa iner inmez içinde, bu istikamete yönelmesini sağlayan karanlık bir güç hissetti. Başta düşünceli atılan adımlar huzursuzlanarak gittikçe hızlandı. Birden -kendisi bile şaşırmıştı- konser binasının geniş merdivenlerinin önündeydi ve acelesi yüzünden utanmıştı. Düşünmeksizin birkaç kez aşağı yukarı yürüdü. İlk arabalar gelmeye başlayınca, kendini tutmak için daha fazla çaba harcamadan öz güvenli bir edayla henüz aydınlatılmış salona girdi. Ürkütücü düşlere dalmasına neden olan içerideki geniş ve boş sessizlik uzun sürmedi. İnsanlar gittikçe kalabalıklaştı. Erika, yüzleri tek tek görmüyordu, sadece içeriye hücum eden kalabalığı, gözünün önünden geçen renkli tuvaletleri, karanlık karmaşayı ve maske gibi durup sürekli değişen yüzleri hissediyordu. İçindeki tek şey; huzursuzluk ve beklentiydi. Gözlerinde sadece bir isim, bir dilek, bir kelime vardı. Birden mırıltılar ve hareket-

lenmeler, sessizlikten önceki o hazırlayıcı patırtı, opera dürbünlerinin sessizce açılma sesleri, saplı konser gözlüklerinin tıkırtıları, hareketlilik, alkışa dönüşen o çoklu seslerle birlikte Erika, genç adamın salona girdiğini hissedince gözlerini kapattı. Onu, bu gurur verici anda sessiz bir şekilde görmek için kendini güçsüz hissetti. Tezahüratta bulunmak, ayağa kalkarak ona el sallamak gibi aptalca, düşüncesizce, gülünç bir şey yapması gerekiyordu. Yüreğinin atışını da boğazında hissediyordu. Bekledi. Kapalı, ama her şeyi gören gözlerle bekledi, genç adamın sahneye çıkışını, eğilişini ve şimdi - evet şimdi olmalıydı- kemanın yayını eline almış olmalıydı. Genç adamın kemanının sesinin, tarladan gökyüzüne yavaşça uçan toygara kuşları gibi şarkı söyleyerek yükselene kadar sabretti. Yavaşça, sessiz, çok dikkatli, çok parlak göz alıcı bir ışığa bakar gibi yukarı baktı. Onu gördüğünde ılık bir kan dalgası hissetti; karanlık suskun denizin köpüren bir sorguç gibi ışıldayan camları ve arayan bakışları titrettiği gibi... Müziğini ve bir zamanlar hissettiği tüm sihirli güçleri içine sindiriyordu. Kalbi de seslerin yükseldiği ve kabardığı gibiydi. İçinde hem ağlama hem de gülme vardı, heyecan seli ve titreyen ılık dalgalar... Bir yaz günü binlerce güneş ışınıyla aydınlanan yeryüzü gibi kalbi de sevinçle aydınlanmış âdeta ruhu şenlik yerine dönmüştü. Kalp atışları; fıski-yeden yükselen bir suyun tazyikli atışı gibiydi. Müziğin akordu; onu, yol bilmeyen ve kendini yabancı bir elin sevecenliğine bırakmış kör bir insan gibi baştan çıkarıyordu. Konser başladığında uykudaymış gibi görünen

karanlık denizden kırılan dalgalar gibi köpüren güçlü alkışlar koptuğunda, Erika'nın içinde de bir gurur kabardı. Ruhu, genç adam tarafından arzulanmış olma düşüncesiyle bayram ediyordu. Bütün çirkinlikler ve o dakikaların burukluğu, genç adamın bu sanatsal başarısının karşısında eriyip yok olmuştu. Bu akşam, Erika'nın arayış içinde ve huzursuz ruhu için samimi ve derin bir bayramdı. Onu, sadece bir soru zorluyordu, acaba genç adam onu hâlâ düşünüyor muydu? Alçakgönüllü bir boyun eğişle, kendisini ona hediye etmek için arzu doluydu. Artık, kendini düşünmüyor, genç adamın kemanından da ne ses ne de melodiyi duyuyordu. Sadece onun arzusunu ve şehvetini algılıyordu.

Erika'nın yüzü solgunlaştığında genç adam, uzun alkışlar sonrasında bir parça daha çalmaya karar verdi. Basit ve yavaş ölçüde çalmaya başladığında Erika, büyülenmişçesine onu dinliyordu ki buruk bir şekilde çalan şarkıyı tanıdı. İlk akşam, onun hatırına alacakaranlıkta çalmıştı genç adam bu şarkıyı. Erika, bir sevgiyi hayal ediyor, şarkının kendisine, sadece kendisine çalındığını düşünüyordu. Şarkıyı sadece bir soru olarak duyuyordu. Salondaki insanların üzerinde Erika'yı bulmak için gezinen bir şarkı ruhu vardı sanki. Bu inanç onu, huzurlu rüyalara doğru sallıyordu. Genç adamın kendisi için, sadece kendisi için çaldığı bu şarkıyı bir itiraf olarak algılıyor, mutluluk onun üzerine sağanak sağanak yağıyordu. Yine müzikti onu kandıran ve bütün gerçeklerin üzerine çıkaran. Yeryüzünden yukarı doğru bir uçuş hissediyordu. Uzak ve köpüren şehrin

üzerinde birlikte durdukları saatlerdeki gibi... Sadece daha yukarıda, kader ve dünyadan daha yukarıda, bütün ufak tefek şeylerin ve düşüncelerin üstünde... Bu birkaç dakikalık müzik parçasında bütün engellerin ve gerçeklerin üzerinde mutlu bir hülyada uçup gitti.

Genç adamın parçasından sonra kopan alkış Erika'yı rüyadan uyandırdı. Dürtükleyici bir aceleyle onu beklemek ve kendisini sunmak için çıkış kapısına doğru ilerledi. Onu tutan ve ürküten son sorunun cevabını da artık biliyordu; genç adam onu hâlâ ve eskisinden daha ateşli bir şekilde seviyordu. Daha güzel, daha çılgın ve daha büyük bir aşkla... O muhteşem şarkı, Erika'yı gücüyle ele geçiren o şarkı; kendisi için yazılmıştı. Öyle olmasaydı, salondaki insanlara, o ışıldayan ilahiyi neden söylesindi ki. Bugün, titizlikle sakladığı meyvelerini genç adam onu mutluluktan uçursun diye, ayaklarının altına serecekti. Erika, sanatçıların çıktığı kapıya doğru güçlkle ulaşabildi. Donuk karanlığı birkaç alev aydınlatıyordu; orada insan kalabalığı yoktu ve orada rahatsız edilmeden mutluluğun verdiği güvenle düşlere dalabilirlerdi. Uzun zamandır, çok uzun zamandır bilmeliydi genç adamın onu unutmadığını, bu düşünce aklına sürekli geliyor ve gelecek günler için mutluluğun habercisi oluyordu. Coşkun bir gülümsemeyle onun nasıl şaşıracağını düşündü. Hiçbir fikri olmadan merdivenlerden aşağıya inerken rüyalarının gerçekleşeceğine inanıyordu. Yükselen ve yaklaşan ayak seslerini duyunca istemsiz bir şekilde kendini karanlık tarafa doğru çekti. Genç adam gülerek ve konuşarak merdiveni iniyordu. Yanın-

da; elbisesinde dantel örgüsü olan opera şarkıcısı ufak, tatlı bir kadına sevecen bir şekilde eğilmişti. Kadın, herhangi bir opera parçasını mırıldanıyordu. Erika, irkil-di. O anda genç adam onu fark edince içgüdüsel olarak elini şapkasına attı, ama sonra elini boş bir şekilde geri indirdi. Dudağının kenarında; pusuda bekleyen, kötü, kırılmış ve alaycı bir ifade vardı, kafasını yana çevirdi. Dantel elbiseli küçük kadına arabasının yanına kadar eşlik edip binmesine yardım etti, kendisi de arabaya bindi. Orada, ihanete uğramış aşkıyla yapayalnız duran Erika Ewald'e geri dönüp bakmadan...

Böyle deneyimler öyle bir acı uyandırır, o kadar korkunç ve derin yaralar açar ki bunu artık acı olarak hissedemezsin; çünkü bütün algılama ve hissetme du-yularını kaybedersin. Battığını hissedersin, baş dön-dürücü yükseklerden nefessiz, isteksiz ve karşı koyma yeteneğinden yoksun olarak düşersin. Bilmediğin ama tahmin ettiğin uçuruma doğru, her saniye yaklaşırsın, zamanın en küçük birimiyle savrularak aşağıya doğru düşersin, o korkunç sona doğru. Bilirsin; kırılacak ve dağılacaksın.

Erika Ewald, büyük bir hadisenin gözünün içine bakamayacak kadar küçük acılar çekmişti. O küçük, içinde garip mutluluklar barındıran acılar onun hayatı-nı doldurmuştu, çünkü onlar; melankolik ve rüyalı sa-atlere, umutsuzluğa ve tatlı hüznülere götürüyordu. O acılar; şairlere, içten ve elem dolu satırları yazdırıyordu. Bu saatlerde kaderin güçlü pençelerini hissettiğini dü-şünmüştü, ama aslında tehditkâr elinin akıp giden göl-

gesiydi. Hayatın ışıksız gücünü taşımış olduğunu sanmıştı ve bu düşüncesinin üzerine gücün korunaklılığını inşa etmişti. Şimdi, bu duvarları, sınırlı bir yumruğun altında kırılan bir oyuncak gibi yıkılmıştı. Bunun için ruhu bütün bağlayıcı güçlerini kaybetmişti. Hayat ona, bütün ekinleri ve çiçekleri kıran bir dolu yağmuru gibi geliyordu. Bakışlarında daha çok ıssızlık ve karanlık vardı. Bütün yolları saklayan, bütün bakışları kör eden ve yükselen çıgılları acımasızca yutan geniş ve geçilemez bir karanlık. İçinde artık sadece suskunluk vardı, donuk, nefessiz suskunluk, ölüm sessizliği... Bir anda, içinde çok şey ölmüştü; daha henüz doğmamış bir çocuk gibi içinde yaşamak isteyen ve ışığa doğru çablayan aydınlık ve neşeli bir gülüş... Gençlik, o özlem dolu kabullenmeler, geleceğe güvenen, isteyince açılan her kapının ardında sevinç ve parıltı uman. Samimi ve dünyaya güven duygusu besleyen, kendini insanlara, ona inanan öğrencilerine ve doğaya adanmak. Sonlu bir aşk, sonsuz zengin olan, acının karanlık membalarında yıkanan ve mükemmelliği bulmak için farklı varlıklardan geçen, ama bu hayal kırıklığının içinde yeni bir tohum vardı, onu çevreleyen her şeye karşı buruk bir nefret ve henüz nasıl bir yol bulacağını bilmeyen intikam duygusu. Yanaklarında rezil olmanın izleri vardı, elleri her an bir şeye karşı öfkeli bir güçle vurması gerekiyormuş gibi titriyordu. Zayıflık ve utanç Erika'yı terk etmişti. Bir şeyler yapma duygusu onun içinde gittikçe belirginleşiyor ve huzursuzlanıyordu. Kaderin, kendisini şekillendirmesine ve yönlendirmesine izin veren

bu varlık; ona karşı gelip onunla savaşmak istiyordu. Hedefsiz bu asi içgüdü Erika'yı sokaklarda kararsızlıkla dolaştırıyordu. Gerçekler uzak, çok uzaklardaydı. Nereye gittiğini bilmiyordu, ayaklarında kurşun gibi bir yorgunluk vardı, ama aynı zamanda da onu ilerleten çılgın bir hareketlilik. Zihninde uyanmak isteyen acıyı, daha hızlı yürüyerek ve sürekli başka şeyler düşünerek unutmaya çalışıyordu; gözlerinde yanan ve içine akan, dışarıya damlamayan gözyaşlarının baskısını hissediyordu. Birden, bir köprüünün önünde durdu. Aşağıda; arada sırada parlayan noktalarıyla yavaş ve siyah akan bir nehir vardı. Parıltılar; kocaman açılmış gözler gibi yukarı bakan yıldızlar ve sokak lambalarının yansımalarıydı. Bir yerlerden usul usul akan bir şırıltı ve direktten kırılan akıntının sesi geliyordu. Görüntünün içinde ölüm düşünceleri vardı, bunu hissetmişti. Vücudunu bir titreme sarınca geriye dönüp baktı. Yakınlarda, orada burada koşturan siyah gölgelerden başka kimse yoktu. Bazen uzaktan bir kahkaha sesi veya bir araba sesi geliyordu, ama yakınında, onu engelleyebilecek hiç kimse yoktu. Ne kadar kolay ve çabuk olurdu; bir tutuş, korkulukların üstünden ufak bir atlayış, ondan sonra aşağıda birkaç çirkin dakikadan sonra suskun bir karanlık ve huzur... Zengin ve sonsuz huzur, bütün gerçeklerden uzakta, tekrar uyanmamanın rahatlatıcı duygusu, ama sonra başka bir düşünce! Sudan çekilip çıkarılan bozulmuş bir ceset, eğlenen meraklılar, gevezelik ve dedikodular, ama bu düşüncelerin hiçbiri canını acıtmıyordu. Birisi vardı; duyabilir, kazanmış olmanın bilinciyle

kendinden emin bir şekilde gülümseyebilirdi. Hayır, bu olmamalıydı! Hayat henüz bitmemişti. İçinde, bir an'ı gizliyor olabilirdi, umutsuzluğun son arayışlarındaydı. Belki hayat güzeldi ve Erika yanlış yaşamıştı, o iyi biriydi ve insanlara güveniyordu. Ağır başlı ve ürkekti, ama yabancı hayatlardan beslenen yırtıcı bir hayvan gibi acımasız, açgözlü, düzenbaz olunmalıydı.

Köprüden dönerken kahkahalarla gülmeye başladı, öyle gülüyordu ki kendisi bile korktu; çünkü söylemediklerine kendinin bile inanmadığını hissetti. Sadece acı vardı ve kor gibi yanan nefret, intikam ateşinde yanan kör bir bağımlılık... Kendisine ne kadarda yabancılaşmıştı, kendini bile tanımıyordu artık, ne kadar kötü ve değersizdi! Üşüdü. Artık, hiçbir şey düşünmek istemiyordu. Şehrin derinliklerine doğru yürümeye başladı. Herhangi bir yere, eve doğru... Hayır, eve değil! Orayı korku ile anımsadı. Orada her şey karanlık, dar ve boğucu, orada her köşede kötü niyetli parmaklarla onu gösteren hatıralar pusuya yatmışlardı, büyük acısıyla orada yapayalnızdı. Yalnızlık; simsiyah kanatlarını açıp onu, nefesi kesilene dek sımsıkı sarardı, ama nereye? Nereye? Bu soru beynini yiyordu. Artık, hiçbir şey bilmiyordu, bütün düşüncesi bir tek sözcüğe odaklanmıştı. Yanında bir gölge yürüyordu, ama ona dikkat etmiyordu. Gölgenin sertçe kendi gölgesine eğildiğini ve bir müddet kendisiyle paralel yürüdüğünü fark etmedi. Biri, yanında gönüllü olarak yürüyordu. Sokak lambasının yanından geçerken yüzüne bakıp nazikçe bir şeyler söylediğinde Erika, düşünceli halinden apan-

ate uyandı, fakat bulunduğu durumu anlaması zaman aldığından hemen cevap vermedi. Bir süvari olan bu gönüllü, henüz çok gençti ve birazda patavatsızdı, ama Erika'nın sarkıntılığının kendisini etkilemesine izin vermeden, teklifsiz bir şekilde, ama yine de sözcükleri tut seçerek konuşmaya devam etti. Kiminle konuştuğunun pek farkında değildi genç asker, Erika ona cevap vermemişti. Kibar bir hanımefendinin geç vakitte yalnız başına yürümesine bir anlam verememişti. Genç asker, umursamazca konuşmaya devam ederken Erika da susmaya devam ediyordu. İçgüdüsel olarak onu reddetmek istemişti, ama daha önce olan her şey onu başka düşüncelere itmişti. Artık, yeni bir hayata başlamak istiyordu. Kedisine binlerce acı çektiren hayal dünyasında miskin ve amaçsızca yaşamak istemiyordu. Tekrar, kemancı genç adamı düşündü, intikam almak istiyordu. Ona, korkunç bir rezalet yaşatmalıydı. İlk gelen erkeğe kendini sunmak istiyordu, kendisini hor gördüğü için aşağılanmayı tatmak istiyordu, kanının buruk ve belki de öldürücü son damlasına kadar. Erika, hemen bir plan yapıp kararını verdi. Bir rezaletin içinde bulunarak kendine işkence yapmak istiyordu. Bu yeni rezalet, içinde yanan eskisini unutturacaktı. Fırsat, nasıl da kendiliğinden ayağına gelmişti. Genç bir adam, çok genç, bir şey bilmeyen ve anlamayan bu genç adam ilk gelen fırsat olmalıydı. Erika, genç askerin yanında yürümesine büyük bir sevecenlikle izin vermişti ki genç adam, kiminle karşı karşıya olduğuna dair büyük bir ikileme düştü. Erika'nın konserden elinde kalan opera

dürbünü, birkaç soru ve onun asıl davranışları, genç askerin hakkındaki yüzeysel düşüncelerini değiştirmişti. Genç asker, halen pek tutuktu. O aslında neredeyse bir çocuktü, üniformasının içinde, maskeli bir baloda gibi görünüyordu; şimdiye kadar yaşadığı maceralar o kadar basit türdendi ki macera bile sayılmazlardı. İlk defa gerçek bir bulmacayla karşılaşmıştı.

Erika, bazen dakikalarca suskun ve durgun kalıyordu, bütün soruları duymamazlıktan geliyor ve rüyada gibi yürüyordu. Bir an her şeyi unutuyor, kışkırtıcı bir sevecenlikle onunla tekrar şakalaşıyor ve gülüyordu; bazen gülmesinde yanlış bir tonlama varmış gibi geliyordu genç askere. Gerçekten de Erika için hiç kolay olmuyordu, aklından en saçma düşünceler geçerken, kolaylık gösteren pervasız bir kadın rolü oynamak. Sonucun ne olacağının farkındaydı, ama yine de kendisine karşı bir günah işlediğinden korkuyordu, ama intikam alma ihtiyacı o kadar büyüktü ki iyimserlikle bir yere varamayacaktı. Bunun için bir çare buldu. Kadınsal duyguları buna karşı gelse de bu oyunun tehlikeli ucunun kendisine geri döneceğini bilse de intikam duygusu onun tüm zerrelerini sarmıştı. Ne olacaksa olmalıydı, sonuç pişmanlık olsa da... O aşağılanmadan bihaber olmak, yapay ve felaket getiren sarhoşlukla sadece unutmak, o olayı düşünmek zorunda kalmamak... Böylelikle yanında yürüyen askerin özel odalı bir restoranda yemek yeme teklifinin ne anlama geldiğini bilmesine rağmen kabul etti. Hatırlamak zorunda kalmamak için düşünmek istemiyordu. Önce, Erika'nın damak tadına hitap

etmeyen bir çorba geldi. Kendisini uyuşturmak için açgözlülükle şarap kadehlerini arka arkasına iti, ama pek de başarılı olamadı. Bazen, korkunç bir netlikle durumu algılayarak karşısındaki genç adamı süzüyordu. Bu aslında olması gerekendi, daha iyisi olamazdı. İyi bir gence benziyordu; sağlıklı, kırmızı yanaklı, biraz kendini beğenmiş, fazla zeki olmayan... İşkence görmüş bir insanın hayatında nasıl bir rol aldığını fark edemeyecek ve bu gece de neler olduğunu anlamayacaktı. O, Erika'yı bir sonraki gün unutmuş olacaktı. Erika da bunu istiyordu zaten... Bu düşünceli anlarda Erika'nın gözlerine, rüyadaymış gibi bir ifade yerleşiyor, yüzünde acının kederli gölgesi beliriyordu. Yine, yavaş hayal etmeye başlıyordu... Parmakları usulca titriyordu... Her şeyi unutmuştu, ama karanlığa gömülüp uzaklarda kalan resimler, bilinçaltından tırmanmak için zorluyordu. Apansız çıkan bir sözcük veya bir dokunuş Erika'yı tekrar uyandırdı. Kendini duruma adapte edebilmesi birkaç saniyesini alırken kadehe sarılıyor ve bir yudumda içiyordu. Bir tane daha ve bir tane daha, kolunun yavaş aşağıya düştüğünü hissedebiliyordu... Bu arada genç asker yanına oturmuş ve ona oldukça yaklaşmıştı. Erika, durumun farkındaydı, ama şakalaşmaya devam etti. şarabın etkisini de yavaş yavaş hissetmeye başlamıştı. Bakışları; sürekli hareket eden puslu bulutların arasından bakar gibi dengesizdi. Duyduğu sevecen ve baştan çıkarıcı sözler uzak bir yerlerden, çok uzaklardan geliyordu. Sözcükler bulanık ve kayıptı. Dili dolaşmaya başladı. Karşı koyamadığı düşünceleri karmakarışık bir

haldeydi, gözlerinde bir parıltı ve ışık vardı. Aşk acısı ve etraftaki sarhoşların gereksiz melankoliklikleri yüzünden yorgundu. Bütün akşam boyunca göğsünü döven, ama çıkış yolunu bularak bir türlü göğüs kafesini terk etmeyen acı da Erika'yı gittikçe sardı. Dış dünyaya karşı ifadesiz ve hissizdi. Güzel ve sevecen sözlere, okşamalara karşı da sağır olarak acılarının içerisinde kayboldu.

Genç asker, Erika'nın davranışlarına bir anlam veremiyordu ve onunla ne yapacağını pek bilemiyordu; onun sarhoş olduğunu düşünüyor ve kendine getirmek için çabalıyordu; çünkü onun bu halinden faydalanyormuş gibi görünmekten utanıyordu. Onun duygusuzluğu; konuşmak veya yumuşacık öpücüklerle çözülebilecek gibi değildi. Eliyle yelpaze yaparak Erika'yı serinletmeye çalıştı, elbisesini açmaya çalıştıysa onu korkutan beklenmedik bir şey oldu. Erika, kendini genç askerin kollarına atıp sarsıla sarsıla ağlamaya başladı. Gözyaşları, bitmez tükenmez ürkütücü ve acı dolu hıçkırıklardı, bir sarhoşun kederli ağlaması değildi, onun ağlamasında esaslı bir şiddet vardı; yıllarca kafeste tutulmuş ve şimdi büyük bir güçle prangalarından kurtulan yırtıcı bir hayvan gibiydi, Erika'nın karanlık bilinçaltındaki kutsal ve derin acısıydı onu bu sağanak gözyaşlarına boğan. Ruhunun en derinlerinden sökülüp gelen bir acıyla ağlıyordu ve sanki her şey yoluna girecek gibi hissediyordu. İçinde kor gibi yanan bu dökülemeyen gözyaşlarından kurtulmanın ve içinde boşalamayarak biriken heyecanların bir boran gibi dışa vurumu ona iyi geliyordu. Erika ağlıyor ve ağlıyordu,

askere çaresizce dayanmış, bedeninin üzerinden yağmur gibi akıyordu yaşlar, ama kor gibi yanan gözpınarlarının kurumaya niyetleri yoktu; zamanla oluşmuş ve yumuşamayı bilmeyen kristaller gibi içine yerleşmiş acıları sanki yıkayıp gidiyorlardı. Sadece gözleri ağlamıyordu, narin bedeni ve yüreği de hayatın vurduğu sillelerin altında titriyordu. Genç asker, bu ani ve utandırıcı sinir krizi karşısında çaresizdi. Onu sakinleştirmeye çalışıyor, koyu renkli örgülerini usulca okşuyordu. Erika'nın sıkıntıları katlandıkça, genç askerin içinde, ona karşı merhametle karışık tuhaf bir hoşlanma duygusu uyandı. Genç asker, böyle bir ağlamayı daha önce hiç duymamıştı. Duyulmamış bu acıyı da bilmiyordu, ama acının büyüklüğünü tasavvur etmeye çalışıyordu. Kollarında iradesiz bir şekilde yatan kadına karşı içinde, çok büyük ve ürkütücü bir saygı uyandı. En ufak karşı koymaya bile gücü olmayan bu bedene dokunmak, askere çok ciddi bir suç gibi geliyordu; böyle bir olay karşısında çok iyi davrandığının yavaş yavaş bilincine varıyor ve bu da iradesini daha da güçlendiriyordu. Genç askerin içinde, davranışlarından dolayı küçük bir çocuk gibi sevinç yükseliyordu. Erika'dan evinin adresini öğrendikten sonra bir araba çağırıp onu evine bırakırken dostça ve rahatlatıcı sözlerle veda etti.

Erika kendisini odasında bulduğunda, sarhoşluğunun son kalıntıları da gitmişti. Sadece son saatlerde olanlar onun için henüz daha belirsiz ve bulanıktı, ama geriye çekingen bir ürkeklikle değil, huzurlu bir sükûnetle bakıyordu. O yakan gözyaşlarının içerisinde acı-

larla dolu genç ruhu vardı. Onu ezen büyük aşkı, vahşi ve yakıcı ayıbı ve neredeyse başarılmış son aşağılanma. Yavaşça soyundu. Her şey böyle olması gerekiyordu; bazı insanlar aşk için doğmamışlardır onlar için sadece beklentilerin kutsal yağmurları yağar, çünkü onlar aşkların; getirdiği acıları taşımak için fazla zayıflardır. Erika, aşkını düşünüyordu. Aşkın artık ona gelmeyeceğini ve onun da artık aşka doğru yürümemesi gerektiğini biliyordu; terk edilmenin burukluğu ona son kez yaklaştı. Gizli ve anlaşılmaz bir utançla bir an tereddüt ettikten sonra aynanın karşısına geçip üstünde son kalan elbiseleri de attı. Hâlâ genç ve güzeldi. Çiçek beyazı bedeni, gençliğin verdiği tazeliğe ışıldıyordu, hafif ve neredeyse daha çocuksu yuvarlak hatlı titreyen göğüsleri çılgın iç uyarılmalarıyla hareket ediyor, ritmik hareketlerle aynayla zarif bir şekilde kaynaşıyorlardı. Güç ve esneklik uzuvlarında böbürleniyordu, aşkı güçlü vermek ve almak için yaratılmış, karşılıklı bir oyun gibi mutluluğu vermek ve almak için, o kutsal hedefe ulaşmak için yaratılmışlığın mucizesini yaşamak için... Ve bunların hepsi kullanılmadan, çoraklaşarak, üzerinden rüzgârın estiği bir çiçeğin güzelliği gibi insanlığın buğday tarlasında, sağır bir buğday tanesi gibi yok mu olacaktı? Hafif barışçıl bir vazgeçiş sardı Erika'yı, insanlığın en yücesi büyük bir acının içerisinden geçmişti. Çiçek açan bu gençliğin; onu hem arzu etmiş hem de aşağılamış olan biri için yaratılmış olduğu düşüncesi zihninden geçiyor ve en zor olan bu son sınav, içinde kin uyandırmıyordu. Kederli bir şekilde ışığı söndür-

dü, mutlu rüyalara özlem duyuyordu. Bu birkaç hafta Erika Fwald'ın hayatını çevrelemişti. Yaşadığı her şey haftaların içerisinde bittirildi, sonra gelen günler onun için önemsiz yabancılar gibi geçti. Babası vefat etti, kız kardeşi bir memurla evlendi. Akrabalar ve arkadaşlarla mutluluklar ve mutsuzluklar yaşadı. Yalnız saatlerinde kaderi hayatına almıyordu. Fırtınalı gücüyle hayat ona artık bir şey yapamazdı; savaştığı o büyük kutsal huzur, derinden temizleyen büyük acı, yaşamadan elde edilemiyordu. Mutlu olabilmek için acı yollardan geçmek gerekiyordu, bunu anlamıştı. Hayattan zorla kazandığı bir bilgelikti bu. Bir zamanlar varlığını gelgitlerle sarsan aşk yeteneği, onu çocuklara yakınlaştırmıştı, onlara müziği öğretiyor ve sakınılması gereken bir insan gibi kaderin oyunlarını anlatıyordu. Böylece onun ayları günbegün akıp gidiyordu.

Ülkeye ilkbahar ve ardından da güneşin sıcak ışınlarının yeryüzünü kutsadığı yaz mevsimi geldiğinde akşamları da samimi güzelliklerle taşıyordu. Açık pencerenin önünde piyanonun başında oturuyordu. Dışarıdan hafif, ilkbaharın getirdiği baharatlı bir koku içeriye sarıyordu. Büyük şehrin gürültüsü, denizin kabarmasının ardından kıyıya vurması kadar uzaktı. Muhabbet kuşu, odanın içinde neşeli bir şekilde ötüyor, dışarıda koridordan, komşunun oğlanlarının coşkun ve yaramaz oyunlarının sesleri duyuluyordu, ama o, çalmaya başladığında dışarı sessizleşiyordu; usulca, çok usulca kapı açılıyor, oğlanlar birbiri ardına kendilerinden geçmiş halde onu dinlemek için odaya giriyorlardı. Erika,

ince ve beyaz parmaklarıyla gittikçe incelen ve aydınlatan elemli melodiler bulurdu. O melodilerin arasında, kaybolmuş anıların usul düşleri duyulabilirdi.

Bir gün öylesine piyano çalarken hatırlayamadığı bir melodi geldi aklına ve Erika, o melodiyi tekrar ve tekrar çaldı ta ki hatırlayana kadar. Bu, genç adamın kederli aşk şarkısıydı. İşte o zaman parmaklarını aşağıya indirdi ve geçmişten düşler kurdu. Düşüncelerinde kin ve kıskançlık yoktu. Kim bilir, belki de birbirlerini bulamamaları en iyisiydi. Anlaşabilirler miydi ki? Kim bile bilir? ... Ama... Bu düşüncesinden dolayı neredeyse utanıyordu. Genç adamdan, güzel sarı bukleli, yalnız olduğunda, çok yalnız olduğunda bakıp büyütebileceği bir çocuk isterdi.

Erika gülümsedi. Nasıl aptalca hayallerdi bunlar! Ve parmaklarıyla tuşları yoklayarak yine o unutulmuş aşk melodisini aramaya başladı.

